

บทนำ

ปลายนิ้วยาวเรียวสะบัดไปตามคีย์เปียโน เริ่มจากเนิบนาบ นุ่มนวลไปเป็นรวดเร็วเปี่ยมด้วยพลัง ร่างสูงสง่าซึ่งสวมชุดทักซิโดสีขาว โยกตัวไปมานิดๆ ตามท่วงทำนองของบทเพลงพระราชนิพนธ์ที่เขา เลือกลงมาแสดงในคืนพิเศษคืนนี้โดยเฉพาะ

ทว่ามนตร์ของบทเพลงหวานกลับมิใช่สิ่งที่สะกดผู้ชมทุกคนให้ มองมายัง ทรงกลด ยนต์รวานิช ซึ่งโดดเด่นอยู่กลางสปอตไลท์บนเวที ยกสูง

สำหรับผู้ชายสมบูรณ์แบบเช่นทรงกลด แม้จะไม่มีสปอตไลท์ สาดส่อง และอยู่ท่ามกลางหมู่คนมากมาย เขาก็ยังคงโดดเด่นเป็นที่ น่าจับตามองอยู่ดี

กลุ่มคนที่นั่งอยู่ด้านข้างเวทีนั้นส่วนมากเป็นผู้หญิง ทุกคนต่าง จ้องมองร่างสูงสง่าอย่างหมายมอด กลุ่มสตรีสูงวัยสวมชุดราตรียาว หลากสี ประดับประดาร่างกายด้วยเครื่องเพชรมูลค่าเป็นล้าน หรือ บางคนก็หลายล้าน ต่างเล็งทรงกลดเอาไว้ให้ลูกสาว หรือไม่ก็หลานสาว ของตน แต่บรรดาสาว ๆ ที่อายุไม่เกินสามสิบนั้นแล้ว...ทุกคนต่างมอง ไปหน้าขาวตีรวากับพระเอกหนึ่งฮ่องกงนั้นอย่างหมายมอดจะขย้า!

ทายาทคนเดียวของกลุ่มยนต์รวานิชซึ่งเป็นบริษัทผลิตชิ้นส่วน

รถยนต์และรถจักรยานยนต์ มีรูปร่างสูงโปร่ง ยามยืดกายเต็มที่คาดว่า
คงสูงเฉียด 180 ซม. รูปร่างเขาสวมส่วนดั่งคนที่ออกกำลังกายอยู่เป็น
ประจำ แต่คงจะไม่ใช้กีฬากลางแจ้งเป็นแน่ เพราะผิวกายเขานั้น
ขาวสะอาดจนสาวบางคนต้องอิจฉา ใบหน้ารูปไข่มีเครื่องหน้าคมชัด
คิ้วหนาเข้มรับกับดวงตาวาววรี จมูกโด่งเป็นสัน และสุดท้ายคือริมฝีปาก
อิมส์สีแดงสด ซึ่งแย้มยิ้มที่ไร หากสาวคนใดได้ยลเป็นต้องเก็บไปเคลิ้มฝัน

ในปีที่ทรงกลดอายุ 33 ปีแล้ว รูปร่างหน้าตาเขานั้นจัดว่า
หล่อเหลาเทียบเคียงพระเอกหนังบางคนได้อย่างสบาย ทว่าสิ่งที่โดดเด่น
เหนือกว่าหน้าตาคงเป็นความมั่งคั่งของตระกูลยন্ত্রวานิช ในฐานะ
ทายาทคนเดียวที่มีธุรกิจหลายพันล้าน จึงมักมีคนอิจฉา และนินทา
ลับหลังว่า ต่อให้เขาเป็นคนขี้เหว่ พิกัดพิการ หรือปัญญาอ่อน ก็คงมี
สาว ๆ ตามกรออยู่ดี เพราะใคร ๆ ต่างก็อยากเป็นสะใภ้ตระกูลยন্ত্রวานิช
กันทั้งนั้น

อาจเป็นเพราะทรงกลดคิดเช่นเดียวกับคนที่นินทาเขาด้วยกระมัง
ดังนั้นแม้อายุของเขาจะล่วงเลยมาถึงวัยที่ควรจะต้องแต่งงานแล้ว เขาก็ยัง
ไม่มีแผนเป็นตัวเป็นตนเสียที

ชายหนุ่มเคยคงกับสาวไฮโซหลายคน ดารานางแบบก็หลายคน
แต่คบกันเพียงไม่นานก็เลิกราไป ดังนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจเลย
ที่หนุ่มหล่อคุณสมบัติเพียบพร้อมแบบเขาจะติดอันดับหนุ่มโสดในฝัน
ของสาวไทยทั่วประเทศเป็นครั้งที่ห้าแล้วในปีนี้

จิรัศยาตันแวนกรอดำอันใหญ่ที่ชอบตกลงมาจากตั้งจมูกให้
ขึ้นไปยังตำแหน่งประจำของมัน หญิงสาวซึ่งตามเจ้านายมาร่วมงานเลี้ยง
เปิดตัวหนุ่มโสดในฝันเป็นครั้งแรกแบ่ปากนิดๆ เมื่อมองผ่านม่านสีน้ำเงิน
ลงไปยังเบื้องล่างแล้วเห็นสาวน้อยสาวใหญ่เกือบทุกคนมองเจ้านาย
เธอราวกับทรงกลดเป็นขนมหวานชิ้นเดียวในโลก

ผู้หญิงสมัยนี้มีอายุอายน้อยลงทุกที ดูสิ เธอเห็นสาวบางคน

โบกไม้โบกมือเรียกความสนใจจากทรงกลด สาวบางคนใจกล้าถึงขนาดเดินออกมาเกาะขอบเวที เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีเอาเลย เพราะเมื่อสาว ๆ ที่เหลือเห็นคนใจกล้านำเช่นนั้นก็พากันวิ่งมาเกาะขอบเวทีตาม แถมยังมีการส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดราวกับพวกนั้นกำลังดูคอนเสิร์ตของนักร้องดังอยู่ กระนั้น

เกิดการเขม่นกันแล้ว! จิรัศยายื่นหน้าออกไปอีกนิดเมื่อเห็นสาว ๆ หน้าเวทีเริ่มใช้ไหล่ดันกัน ผลักกัน โอ๊ย! คงสนุกตายละ ถ้าแม่สาวพวกนั้นเกิดตบตีกันเพราะอยากแย่งชิงความสนใจจากเจ้านายของเธอ

ดวงตากลมโตภายใต้แว่นกรอบดำมองไปยังเจ้านายที่พักหลังขยับทำตัวให้สาวกรีดเสียเหลือเกิน ความหมั่นไส้แวบเข้ามาในหัวใจเธอก่อนจะจางหายไป เมื่อหญิงสาวที่อยู่ใกล้ชิดกับหนุ่มหล่อติดอันดับชายในฝันของสาว ๆ ทั้งประเทศรู้ดีว่าใครว่า บุรุษซึ่งมีรูปเป็นทรัพย์นั้นไม่ได้อยากเด่นอยากดังอะไรเลย หากเขาอยากดังก็คงทำตัวเป็นช่าวนานแล้ว เพราะนักข่าวต่างตามติดเขาราวกับเขาเป็นนักแสดงเนื้อหอม ไม่ใช่นักธุรกิจ เดือนหนึ่งๆ มีคนขอเข้าสัมภาษณ์เขามากมายทำให้เธอต้องตอบปฏิเสธจนเบื่อ

แต่ต้นเหตุที่พิกนี้เขาต้องมานั่งทำตัวเป็นขนมหวานให้สาวน้อยสาวใหญ่แทะโลมนะหรือ คือแม่ของเขาต่างหาก

วรดีเป็นห่วงลูกชายคนเดียวของท่านที่ทำตัวราวกับฤษีเหลือเกิน วันๆ เอาแต่หมกมุ่นอยู่กับงานจนไม่มีเวลาคบหาสาวใด แม้ที่หวังดีต่อลูกยิ่งจึงสั่งเป็นคำขาดให้ลูกชายรีบหาแฟนมาให้ท่านรู้จักก่อนเขาจะอายุ 30 ปี

ลูกชายที่เชื่อฟังคำสั่งของมารดาทุกประการดูเหมือนจะพยายามทำตามคำขอร้องของท่าน ทรงกลดหาเวลามาออกงาน มารู้จัก สังสรรค์ คบหากับกลุ่มคนในวงสังคมเดียวกันบ้าง ออกเดทกับผู้หญิงบางคนบ้าง แต่ไม่มีผู้หญิงคนใดที่เขาคงเกินสามเดือน และไม่มีคนใดที่พา

ไปรู้จักกับแม่ตนเลย

เอ...จะบอกว่าไม่มีจะได้หรือไม่ เพราะเรื่องนี้ที่เจ้านายพาไปพบไปคุย ไปตีมน้ำชากับवरดีบ่อยๆ แถมครั้งแรกที่เขาพาเธอไปพบท่านยังแนะนำว่าเธอเป็นคนรักของเขาคิดด้วย

‘คิดเลื่อนเปื้อนอะไรก็ไม่รู้!’ จิรัศยาซึ่งรู้สึกหน้าร้อนผิปกติรีบต่อว่าตนเอง ก่อนจะสะบัดหน้าเร็วๆ หลายครั้งเพื่อเรียกสติกลับคืนมา ไม่เอาความหลังซึ่งถูกแกล้งให้อับอายเล่นมาคิดเพื่อเจ้าอีก

ดวงตาแฝงแววฉลาดเฉลียวของเธอมองร่างสูงที่เพิ่งลุกขึ้นยืนแล้วโค้งให้แก่ผู้ชม เลขาฯ สาวแว่นหนาซึ่งแต่งตัวได้เซยสะบัดไม่สมกับการมาร่วมงานหรรษาแบบนี้ปรบมือให้เจ้านายตนเองทันทีที่เห็นทรงกลดเดินตรงเข้ามาหาเธอ

ใบหน้าฉาบด้วยรอยยิ้มของทรงกลดค่อยๆ เปลี่ยนไปเมื่อเขาเดินกลับเข้ามายังหลังเวที ดวงตาคมที่สาวทุกคนอยากลองสบตาด้วยในระยะประชิดมองเลขาฯ จอมเซยของตนเองแล้วถามเสียงนิ่ง

“จับได้รึเปล่าว่าฉันเล่นผิดไปหน่อย”

จิรัศยาสายหน้าก่อนตอบเสียงเรียบอย่างเอាកารเอางานว่า “ไม่มีใครรู้หรอกค่ะ” เธอไม่ได้พูดเพื่อเอาใจเขาอย่างเลขาฯ ชอบประจบเจ้านายมักทำ แต่เธอพูดออกไปด้วยความมั่นใจ และที่เธอแน่ใจเช่นนั้นคงเป็นเพราะเธอรู้ดีว่า...ไม่มีใครสนใจฟังเพลงของเจ้านายเธอหรอกทุกคนคงมัวแต่คิดว่าจะทำอย่างไรจึงสามารถดึงดูตสายตาเขาได้ ทำอย่างไรจึงจะได้คุยกับเขา และทำอย่างไรจึงจะจับเขาได้อยู่มีมากกว่า

หนุ่มรูปงามพยักหน้าก่อนสั่งเลขาฯ ด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง รวากับพูดอยู่กับคนที่ไม่รู้จักมักคุ้น ไม่ใช่คนซึ่งทำงานร่วมกันมาแล้วตั้งสองปีว่า “ดี ถ้าอย่างนั้นกลับกันได้”

ดวงตาของจิรัศยาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย เมื่อจู่ๆ นายก็เปลี่ยนแผนงานหน้าตาเฉย “จะไม่อยู่ให้สัมผัสภษณ์ก่อนหรอกค่ะ”

ทรงกลดสายหน้า “เปื้อน ถามแต่คำถามเดิมๆ” พุดจบคนที่
ตัดสินใจแล้วว่ากลับบ้านก็เดินเร็วๆ นำเลขขา ไปยังทางออก

ความเอาแต่ใจของเจ้านายนั้นจิริสยาก่อนข้างคุ้นเคยแล้ว แต่
สิ่งที่เธอไม่คุ้นเคยก็คือการถูกรวดตีต่อว่าด้วยดวงตาแสนเศร้าคู่นั้น

เฮ้อ... คิณนี่เธอคงต้องนอนตีกอีกตามเคยเพื่อหาคำโกหกที่
เหมาะสมบอกกล่าววรดี พຸ່ງนี้เจ้านายจะได้ไม่ต้องถูกแม่ดู และเธอก็จะ
ไม่ต้องถูกต่อว่าไปด้วย

โธ่! นี่เธอเป็นเลขขา ของนักธุรกิจใหญ่ หรือเป็นพี่เลี้ยงของคุณหนู
ผู้ร่ำรวยและแสนเอาแต่ใจกันแน่

1

รถตู้สีเงินแล่นเข้ามาจอดเทียบบันไดหน้าโรงแรมหรู เพราะ
คืนนี้เธอรวมมือขวาของทรงกลดไม่ได้มาร่วมงานด้วย จึงเป็นหน้าที่ของ
จิรัชยาที่ต้องเป็นคนวิ่งลงบันไดเพื่อไปเปิดประตูรถตู้ให้เจ้านาย

แม้รถคันนี้จะขึ้นชื่อว่าเป็นรถตู้ รูปลักษณ์ภายนอกอาจจะไม่
แตกต่างจากรถตู้ปกติที่เห็นตามท้องถนนทั่วๆ ไปมากนัก ทว่าภายในนั้น
ผิดกันชนิดฟ้ากับเหว

เมื่อจิรัชยาเลื่อนประตูรถเปิด ไอนเย็นจากเครื่องปรับอากาศภายใน
ห้องโดยสารก็ลอยออกมากระทบผิวของเธอ พร้อมกับกลิ่นหอมของ
น้ำหอมประจำรถซึ่งเป็นกลิ่นคล้ายดอกไม้้อ่อนๆ ที่เจ้านายเธอโปรด-
ปราน พื้นรถปูด้วยพรมเนื้อหนาสีน้ำตาลเข้ม เบาะหน้าของเธอคือเบาะ
โดยสารสีครีมซึ่งมีลักษณะและคุณสมบัติผิดแผกจากเบาะของ
รถตู้ทั่วไป เพราะเบาะสองที่นั่งซึ่งตั้งชิดหน้าต่างแต่ละข้างของรถนั้น
เป็นแบบวีไอพีโดยแท้ มันสามารถปรับพนักพิงและที่พักขาด้วยระบบ
ไฟฟ้า มีฟังก์ชันนวดผ่อนคลาย ทั้งยังมีโต๊ะเล็กสำหรับวางแลบทอป
ซึ่งตอนนี้พับเก็บเรียบร้อยอยู่ข้างเก้าอี้ เมื่อต้องการทำงานก็ยกขึ้นมา
ใช้งานได้อย่างสะดวกอีกด้วย

หากเดินลึกลงผ่านเก้าอี้วีไอพีแสนสบายเข้าไปอีกหน่อย บริเวณ

โซนด้านหลังจะเห็นชุดโซฟาบิวตี้คอนเข้ามามูมเป็นรูปตัวยู ซึ่งบริเวณนี้เคยใช้ประชุมงานด่วนบ่อยๆ เมื่อเจ้านายของเธอเร่งรีบ

แต่คืนนี้ไม่มีการประชุมดังว่า ทรงกลดจึงเลือกที่จะเข้าไปนั่งยังเก้าอี้สุดหัวด้านเดียวกับคนขับรถ โดยมีจิริสยาซึ่งเดินขึ้นรถมาที่หลังนั่งประจำที่บนเก้าอี้กึ่งตัวข้างกายนาย

หญิงสาวกตรีโมตเพื่อเลื่อนเอาโทรทัศน์แอลอีดีขนาด 32 นิ้วลงก่อนสั่งการคนขับรถที่คุ้นหน้ากันว่า “กลับชลเลยจ๊ะ” จิริস্যาบอกจุดหมายซึ่งเป็นคฤหาสน์แสนหรูริมทะเลที่เจ้านายกับแม่เขอาอาศัยอยู่

คนขับรถซึ่งสวมเครื่องแบบสีน้ำตาลเข้มรับคำ ก่อนเคลื่อนรถออกจากโรงแรมที่จัดงานมอบรางวัลแต่ชายในฝันประจำปี 2554 อย่างนุ่มนวล

จิริস্যากตรีโมตเลื่อนโทรทัศน์ขึ้นอีกครั้ง ก่อนหันมามองเจ้านายที่นั่งไขว่ห้าง เอามือข้างหนึ่งทำคาง และเบนหน้าทอดสายตาออกไปนอกกระจก ทำโพสนี้ราวกับนายแบบหลุดออกมาจากนิตยสาร ทว่า... ชัดตาผู้มองแบบจิริস্যายัง

‘เก๊กซะมัด!’ หญิงสาวอดนินทาเจ้านายในใจไม่ได้ ที่เป็นเช่นนั้นก็ไม่ใช่เพราะอะไร เหตุผลที่เธอมักจะนินทาเจ้านายอยู่ในใจเสมอๆ ก็เพราะ... เธอไม่ชอบหน้าเขานะสิ

จริงอยู่ว่าสาวน้อยสาวใหญ่เกือบทั้งประเทศไทยอาจุมชอบรูปดีมีนายของเธอ เนื่องจากเธอพวกนั้นเห็นเขาในสภาพหล่อเนี้ยบเฉียบขาดเสมอ และคุณสมบัติร้ายรั้งทำยนั้นก็น่าสนใจน้อยเสียเมื่อไหร่ ทว่าสำหรับผู้ที่ต้องทำงานเป็นกระโถนท้องพระโรงให้นายแบบเธอนายทรงกลดก็แค่คุณชายหน้าสวย ชี้เก๊ก เจ้าระเบียบ เจ้าสำอาง และเอาแต่ใจจนน่าเหยียบย่ำให้แบนติดดินในบางที

ทุกอย่างในชีวิตของเขาต้องเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด และหอมกรุ่นอยู่เสมอ เมื่อนายต้องการแบบนี้คนที่ช่วยไม่ใช่ใคร นอกจาก

กระโถนทองพระโรงแบบเธอ!

คิดดู แค่เพียงเสื้อเชิ้ตดำในยับนิดหน่อย หรือเปื้อนเล็กน้อย เขาก็จะสั่งให้เธอนำเชิ้ตตัวใหม่มาให้ ก่อนจะสั่งซื้อเลือกเนกไทอยู่เป็นครึ่ง ชั่วโมงเพื่อให้เข้ากับเสื้อที่สวมใหม่ อ้อ นี่ยังไม่เน้นการสั่งเธอช่วยผูกเนกไทให้ด้วยนะ

โอเอ๊ย...เธออยากบอกนายเจ้าสำอางของเธอหนักว่า ‘เชิ้ตตัวในยับ หรือมีรอยเปื้อนแค่อึดแบบนั้นคงไม่มีใครสังเกตเห็นหรอกพอกัน’

ในทัศนะของเธอ ผู้ชายแท้ๆ นั้นต้องมีบุคลิกลักษณะเหมือนพ่อเธอ หรืออย่างน้อยก็ต้องเหมือนพี่ๆ จึงจะเรียกได้ว่าเป็นลูกผู้ชายตัวจริง เสียจริง เป็นผู้ชายที่ผู้หญิงจะไม่เสียใจเลยหากฝากชีวิตเอาไว้ในมือของเขา

ดังนั้นเจ้าผู้ชายในฝันของสาวน้อยสาวใหญ่ทั่วประเทศ ก็เป็นไปได้แค่คุณชายเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อเท่านั้นในสายตาเธอ!

แต่แน่นอน ความในใจเร้นลับนี้เธอไม่เคยแสดงออกไปให้นายเห็น เธอมักซ่อนแวตาดูถูกเอาไว้ใต้แพขนตาที่หลุบต่ำอยู่เสมอ ทว่าถึงจะไม่ทำเช่นนั้นเธอก็แน่ใจอย่างที่สุดว่า ทรงกลดไม่มีวันขายตามองกระโถนใบเล็ก ที่วันๆ เอาแต่ก้มหน้าคอยตามกันเขา รับคำคะๆ ก่อนวิ่งไปทำตามคำสั่งหรือก เมื่อเขาไม่เคยมอง ก็ยอมไม่มีวันรับรู้ถึงความรำคาญของเธอ

เห็นจิริสยาเอาแต่ก้มหน้ารับคำสั่ง ไม่เคยขัดใจหรือเถียงออกไป แม้แต่คำเดียวแบบนี้ ใครต่อใครคงคิดว่าเธอหมดหนทางไป หากขัดใจแล้วถูกล่อลวง เธอก็ต้องอดตาย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำงานกับเจ้านายที่ไม่ชอบขี่หน้าคนนี่

ไม่มีใครรู้หรือทราบดีว่าเมื่อสองปีก่อน เลขาฯ แบบเธอมีฐานะเป็นถึงคุณหนูเขี้ยวนะ เธอเคยเป็นผู้คอยชี้แนะสั่ง และมีคนมารองมือรองทำนี่ถ้าไม่ใช่เพราะกฎแปลกๆ ของครอบครัวล่ะก็ เธอก็ไม่ต้องมาทน

ลำบากเป็นกระโถนห้องพระโรงอยู่แบบนี้หรือ

ครอบครัวของเธอเป็นคนจีน ปู่ชอบเสื่อผืนหมอนใบมาจากเมืองจีน พ่อเธอเติบโตขึ้นมาในเยาวราช ทำงานตามแบบคนจีน พุดง่ายๆ คือขยันสุดชีวิต มือข้างหนึ่งถือตะเกียบ อีกข้างก็ยังต้องทำงาน เมื่อขยันเสียขนาดนี้ครอบครัวของเธอจึงสร้างเนื้อสร้างตัวจนเรียกว่าร่ำรวยได้ อาจไม่รวยเท่ากับพวกยন্ত্রวานิช แต่ก็รวย

เพราะว่ารวยนี่แหละ ปู่จึงตั้งกฎแปลกๆ ขึ้นมาให้คนในตระกูลจิวยปฏิบัติ อาจเรียกว่าเป็นการตัดนิสัยลูกหลาน หรือทำให้เห็นคุณค่าของเงิน เห็นอกเห็นใจลูกน้อง ฝึกความอดทน หรืออะไรก็แล้วแต่ สรุปว่าบุตรหลานตระกูลจิวยทุกคนเมื่อเรียนจบระดับอุดมศึกษาแล้ว ต้องออกจากบ้านมาอยู่ตามลำพัง ไม่ได้รับเงินเดือน ไม่ได้รับการติดต่อแล้วยังต้องทำงานเป็นพนักงานบริษัทธรรมดาๆ อีก

แรกที่เดี๋ยวคุณหนูแบบเธอก็ร้องไห้ โหยหาครอบครัวและความสุขสบายทุกคืนวัน แต่อยู่มานานเข้าก็เริ่มชิน และเห็นว่าความคิดของปู่ตนเข้าท่า หากมีลูกมีหลานเธอก็คงใช้กฎข้อนี้ต่อไป เพราะมันทำให้เธอมีความอดทน เห็นอกเห็นใจผู้อื่นมากขึ้นจริงๆ เมื่อต้องมาเป็นกระโถนห้องพระโรงของคุณชายเหยียบซีไ้ไม่ฝ่อคนนี่

เฮ้อ...แต่ถึงจะรู้สึกว่าได้ฝึกตน ทว่าเธอกลับยินดียิ่งเมื่อชีวิตที่เหมือนกระโถนน้อยแบบนี้กำลังจะจบลง อีกเพียงสามอาทิตย์เท่านั้น เธอจะเป็นอิสระ เธอจะได้กลับบ้าน กลับไปอ้อนพ่ออ้อนพี่ๆ เสียให้หน้าใจ

อิสระภาพแสนหวานทำให้จรัลสายยิ้มออก และเมื่อหัวใจที่ห่อเหี่ยวเบิกบานขึ้น หญิงสาวก็พร้อมที่จะก้มหน้าอดทน ทำตามหน้าที่กระโถนห้องพระโรงต่อไปอีกนิด

“คุณที่จะรับน้ำอะไรไหมคะ”

แทนที่พ่อเจ้าประคุณจะตอบ ทรงกลดกลับโบกมือข้างที่วางอยู่

บนหัวเข้าเบาๆ คล้ายกำลังบิดยุงหรือแมลงวันแทนคำตอบเสียนี้
ช่างน่าห่มั่นได้ในสายตาของจิรัศยาเหลือเกิน

‘แค่บอกว่าไม่คำเดียวจะไม่ได้รีใจพ่อคุณ!’ เธอขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
อยู่ในใจ

สาวแวนที่ไม่ได้สายตาสั้นเลยสักนิดข่มอารมณ์ซุ่มมัวเอาไว้ ก่อน
คุกเข่าลงเพื่อเปิดตู้เย็นขนาดเล็กซึ่งซ่อนเอาไว้เอียงๆ กับโทรทัศน์จอใหญ่

ภายในตู้เย็นขนาดเล็กนั้นมีน้ำแอปเปิ้ล น้ำอัดลม น้ำแร่ ไปจนถึง
เบียร์เย็นเฉียบที่เธอไม่เคยเห็นนายเธอแต่เลยสักกระป๋อง อย่างนาย
ทรงกลดนะ ถ้าไม่ใช่ในวันขึ้นดีละก็ไม่มีทางตกลงไปถึงกระเพาะเขาหรอก

แต่...วันนี้ในตู้เย็นมีของแปลก...แฮมเปอญ

หญิงสาวเล็กคิ้วขึ้นก่อนหันไปมองนาย เขายังคงมองวิวทิวทัศน์
ภายนอกอยู่ ไม่ได้ให้ความสนใจเธอที่เลื่อนขวดแฮมเปอญออกมาจาก
ตู้เย็นเลย

“วันนี้มีแฮมเปอญด้วยคะ คุณวรรดีคงสั่งมาเป็นพิเศษมังคะ”

คำททายักของเธอดึงใบหน้าหล่อเหลาของทรงกลดให้หันมามอง
...จริงๆ แล้วหากจะพูดให้ถูก เขาคงมองแฮมเปอญในมือเธอมากกว่า
เนื่องจากในสภาพป่าเลขาฯ แบบนี้ คงไม่มีใครมองเห็นความน่ารัก
แสนซนซึ่งซุกซ่อนอยู่ได้หรอก

เขาไม่ใช่จรจนา และเธอก็ไม่ใช่สังข์ทองนี่!

“สงสัยแม่อยากให้ฉันฉลอง” ชายรูปหล่อคาคาเดาก่อนจะ
พยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นก็ขอแฮมเปอญฉันแก้วหนึ่งก็แล้วกัน”

เห็นไหมว่าเจ้านายเธอนั้นเอาแต่ใจแค่ไหน นาที้ที่ที่แล้วบอก
ไม่อยากดื่มอะไร มานาที่นี้กลับสั่งให้เธอรินแฮมเปอญให้เขาเสียนี้
เอาแต่ใจหาใครเปรียบได้จริงๆ จิรัศยานินทาพร้อมแอบเบ้าปากนิดๆ
แต่ในฐานะเลขาฯ ที่ดี เธอยังทำตามคำสั่งของเขาแต่โดยดี

แก้วใสทรงสูงหาไม่ยาก มันถูกแช่เอาไว้ในตู้เย็นแล้ว จิรัศยา

นำแก้วออกมาหนึ่งใบแล้วยื่นให้นาย ก่อนค่อยๆ คลายจุกคือกที่ปิดปากขวดอยู่ซ้ำๆ

มันคลายออกง่ายมาก คงเป็นเพราะนายชมคนขับรถช่วยอำนวยความสะดวกให้เธอโดยการเปิดมันออกก่อนแล้วเป็นแน่ ผู้ทำงานใกล้ชิดกับทรงกลดมักปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้องพร้อมสรรพเสมอ

หญิงสาวรินน้ำสีทองลงแก้วทรงสูงซึ่งนายถือรออยู่ พรายพองผุดขึ้นมาจากกันแก้วเป็นสายดูสวยงาม ทำให้แชมเปญแก้วนี้น่าดื่มมากขึ้น และความงามเช่นนี้เธอคงไม่ได้เห็นมันเพียงคนเดียว ทรงกลดที่เมื่อครู่บอกว่าไม่อยากดื่มอะไรก็ยังมี ก่อนจดริมฝีปากลงบนปากแก้วรสสัมผัสของแชมเปญแก้วนี้คงละมุนมาก เพราะเธอเห็นเขายิ้มกว้างขึ้น

“รสดี” เขาชม ก่อนจะหันมาหาจิริสยาที่กำลังปิดขวดแชมเปญ “เธอก็ลองชิมสักแก้วสิ มาลองกับฉันหน่อย ดื่มให้แก่ตำแหน่งที่ฉันไม่เคยต้องการมันเลย”

ปากเขาก็ว่าให้เธอร่วมฉลองกับเขา แต่เธอยังไม่ทันได้รินแชมเปญลงแก้วสำหรับตนเองเลย ทรงกลดก็ชิงกระดกแชมเปญแก้วนั้นลงท้องไปกว่าครึ่งแก้วแล้ว

จริงๆ แล้วจิริস্যาก็ไม่ได้ชอบพวกเครื่องดองของเมาอะไรพวกนี้นักหรอกนะ แต่สิ่งที่วรดีเลือกมาให้ลูกชายของท่านมักจะดีเลิศเสมอ เธอจึงอยากจะชิมมันสักนิด

นิดเดียวเท่านั้นแหละ

รสชาติหวานซ่าชื่นใจของแชมเปญชั้นดีไหลลงคอจิริสยาไปอย่างรวดเร็ว แต่ความเร็วในการดื่มของเธอยังไม่เท่านาย ที่ดื่มหมดไปสองแก้วแล้วในขณะที่เธอจิบไปเพียงครึ่งแก้วเท่านั้น

หนุ่มในฝันของสาวน้อยสาวใหญ่เริ่มตาบรีอ ซึ่งก็น่าแปลกเพราะปกติเห็นหน้าอ่อนๆ แบบนี้ แต่เอาเข้าจริงนายเธอค่อนข้างคอแข็งเลย

ทีเดียว ขนาดสาว ๆ รวมหัวกันมอมเหล้ายังไม่เคยเห็นฟูบ แล้ววันนี้ทำไม
เขาจึงมาเร็ว...คงเพราะห้องว่างกระมัง

จิรัชยามองตามมือซึ่งวางแก้วแชมเปญลงในที่วางแก้วข้าง
หน้าต่าง ก่อนมือสวดยจะเลื่อนมารูดเนกไทสีทองออกจากลำคอ ตามด้วย
การปลดกระดุมเสื้อออกสองเม็ด

มองๆ ไป เธอก็เริ่มจะง่วงแล้วเหมือนกัน คงไม่ใช่เพราะฤทธิ์
แอลกอฮอล์เหมือนนาย แต่คงเป็นเพราะเหนื่อย

วันนี้เธอต้องตามรับใช้นายที่แสนจะเอาแต่ใจเพียงคนเดียว วิ่งวุ่น
หาโน่นหานี้มาบำรุงบำเรอนายจนหัวปั่น เลยเหนื่อยมากกว่าปกติเป็น
สองเท่า

หนังตาเธอดูเหมือนจะเริ่มหนักขึ้นทุกที หญิงสาวจึงตัดสินใจ
ปรับแก้ให้เอนเหมาะแก่การพักผ่อนมากขึ้น โดยไม่รู้ตัวเลยว่า เธอยัง
ปรับแก้ไม่ได้ระดับด้วยซ้ำ นิทรรศการก็มาเยือนเสียแล้ว

กลิ่นอับไม่คุ้นจมูก และความปวดเมื่อยที่ไม่น่าจะปรากฏขึ้น

ตามร่างกายเป็นสิ่งปลุกจิรัชยาให้เบิกตาโพล่ง

‘แสบตาจัง...แสบตา นี่สว่างแล้วอย่างนั้นหรือ เป็นไปได้ยังไง!’

ความผิดปกติซบไล้ความง่วงงุนให้ออกไปจากร่างของจิรัชยา
หญิงสาวซึ่งตื่นเต็มที่แล้วเบิกตากว้าง ประสาทดูจะตื่นตัวเป็นพิเศษ
เมื่ออยู่ในสถานการณ์ผิดปกติเช่นนี้

หญิงสาวรีบสำรวจตนเองก่อนเป็นอันดับแรก เสื้อผ้าเธอยังอยู่
ครบถ้วน แต่มือและขากลับขยับไม่ได้ เธอถูกมัด!

แขนข้างหนึ่งของเธอซาเนื่องจากนอนตะแคงทับมันนานเกินไป
เธอก็ค่อยๆ ขยับตัวอย่างระมัดระวังไม่ให้เกิดเสียงเพื่อพลิกตัวให้ตะแคง
ไปอีกข้าง

เมื่อเธอปฏิบัติภารกิจสำเร็จ ผนังสีตุ่นๆ ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่เธอมองเห็น

ก็หายไป ตรงหน้าห่างไปแค่ศอกเดียวคือเจ้านายของเธอ นุรุชรูปงาม กำลังนอนตะแคงอยู่ในท่าเดียวกับเธอ สุธสีขาวยื่นมือเป็นหย่อมๆ ส่วนผมที่ใส่เสื้อเรียบปลัดเกือบตลอดเวลาบัดนี้ยุ่งเหยิง ใบหน้าवलเสมอ มีคราบดำเปื้อนอยู่บริเวณจมูกและแก้มที่แนบไปกับพื้นสกปรก

จิรัศยานี้ก็อยากจะปลุกเขา แต่พอคิดได้ว่าถึงปลุกไปเขาก็ช่วยอะไรเธอไม่ได้ มีแต่จะทำให้เรื่องยิ่งยุ่ง หากเขาลุกขึ้นมาแล้วโวยวาย ไม่เข้าท่า คิดได้ดังนั้นหญิงสาวจึงปิดความคิดที่จะปลุกนายทิ้งไปแล้ว เร่งสำรวจรอบกาย

เธอกับเจ้านายกำลังนอนอยู่บนพื้นในห้องแคบๆ ห้องหนึ่งที่สกปรกจนนายเธอต้องร้องยี้แน่หากตื่นขึ้นมา

ห้องแสนสกปรกนี้ยังอุดมสำหรัมีเครื่องเรือนกับเขาด้วย โซฟา สีเขียวเก่าเกลียดตัวยาวตั้งอยู่ตรงข้ามกับจุดที่เธอถูกทิ้งให้นอนอยู่ หลังโซฟาตัวเก่านั้นเธอเห็นกรอบหน้าต่างโล่งกว้างจนสามารถมองเห็นท้องฟ้าภายนอกได้ ดูเหมือนคนร้ายจะไม่ระวังในการเลือกสถานที่คุ้มขังเธอเลย แบบนี้ถ้าให้เดา จิรัศยาคาดว่าคนที่จับตัวเธอมานี้ต้องเป็นพวกมือใหม่หัดเรียกค่าไถ่แน่ๆ

เดาจบหญิงสาวก็ไล่สายตาไปยังมุมห้องที่เต็มไปด้วยขยะกองสูง ดวงตาข้างสังเกตุเห็นเศษผ้า กระป๋องเบียร์ ขวดน้ำ และกล่องโฟม

ดูจากกล่องอาหาร ที่นี่คงเป็นที่ซ่องสุมของคนร้ายมาประมาณวันสองวันแล้ว ผู้หนาบนพื้นบอกให้ทราบว่าเขาคงอยู่ในสถานที่ที่รกร้าง ไม่มีใครมาเหยียบมานานแล้ว ส่วนรอยเท้าเป็นทางที่เห็นนั้น...คงเป็นของพวกคนร้ายแน่

ดวงตาข้างสังเกตุมองตามรอยเท้าเหล่านั้นเข้าไปยังประตูด้านในที่แจ่มอยู่นิดๆ หญิงสาวเพิ่งรู้ว่าด้านในยังมีห้องอยู่อีกห้องก็เมื่อสอดสายสายตามองตามรอยเท้าไปนี่แหละ เธอพยายามขยับตัวเพื่อจะได้มองเข้าไปภายในห้องนั้น แต่มันไม่ง่ายเลยเมื่อเธอถูกมัดแขนไปหลัง

ส่วนเขาก็ถูกมัดรวบเอาไว้ด้วยผ้าสีขาวแบบนี้

เมื่อขยับไม่ได้อย่างที่คิด หญิงสาวก็ใช้ประสาทสัมผัสอย่างอื่นเพื่อสำรวจมันแทน หู... เธอได้ยินเสียงแว่วออกมาจากห้องด้านใน ต้องเป็นพวกคนร้ายแน่ เธออยากเห็นคู่ต่อสู้เหลือเกิน จะได้ประเมินสถานการณ์ถูก แต่ทันทีที่ประตูซึ่งแง้มอยู่นิดๆ นั้นเปิดออก คนอยากรู้ อยากเห็นกลับรีบทิ้งตัวลงนอนแล้วแก้งทำเป็นหลับ

“มึงใช้ยาอะไรวะไอ้ดี พวกมันถึงได้นอนกันนิ่งเหมือนตายแบบนี้ นี่มันจะบายแล้วนะ” น้ำเสียงดูเหยิ่มไม่คุ้นหูดังขึ้น

“ยาอะไรก็ช่างฉันเหอะเฮีย แค่มันไม่ตื่นขึ้นมาว่านวยก็ดีแล้ว ไม่ใช่เธอ ว่าแต่...เฮียถามทำไม หรือว่าเฮียจะเอาไปให้ช้อกิน ช้อจะได้ไม่ตื่นเวลาเฮียหนีเที่ยว” เสียงที่ฟังดูก็รู้แล้วว่าเป็นวัยรุ่นกระเซ้าคนที่มันเรียกว่าเฮีย ก่อนจะตามมาด้วยเสียงด่าพอล่อแม่ของเฮียที่ด่าลูกไล่ขรม

จิริสยานอนนิ่งฟังใจร้ายพูดจาโต้ตอบกัน เมื่อแน่ใจแล้วว่าผู้ร้ายมีกันแค่สองคนเท่านั้น ก็ค่อยๆ ระบายลมหายใจออกมา

สองคน...ไม่เท่าไรหรอกน่า ถ้าเพียงแคเธอแก้เชือกที่มัดมือไว้หลังและมัดเท้าให้ติดกันได้ เธอจะหนีออกไปจากที่นี่ให้ดู!

“แล้วนี่มึงจัดการเรื่องเรือเรียบริยรียัง” เฮียเสียงเหยิ่มถามลูกไล่อีก

“เรียบริยรีแล้วเฮีย รอแค่เวลา ว่าแต่เฮียจะเอาไป จะฆ่าก่อนเอาไปถ่วงทะเล หรือถ่วงทิ้งเป็นๆ เลยจะได้ประหยัดกระสุน”

สิ้นเสียงรายงานของลูกน้องที่พูดเรื่องจัดการเธอกับเจ้านายด้วยน้ำเสียงเหมือนกำลังสนุก ขนหลังคอของจิริสยาก็ลุกชัน หูเธอไม่เพียงเมื่อได้ยินเสียงขึ้นนก นาทันทีคนที่แก้งหลับไม่อาจฝันแสดงได้อีกต่อไป หากเธอไม่รีบปรับเปลี่ยนสถานการณ์ เธออาจไม่มีโอกาสได้กลับไปพบพ่อกับพี่ๆ อีกเลยก็ได้

คิดได้แล้วหญิงสาวก็ไม่รอช้า รีบครางออกมาเบาๆ แล้วลืมนตาขึ้นทันที

เมื่อลืมนตาขึ้นมาอีกครั้ง ห้องทั้งห้องไม่ได้มีเพียงเธอกับเจ้านายอีกต่อไป จิรัชยาเห็นโจรใจหายบเต็มสองตา มันคนหนึ่งรูปร่างท่วมคูมีอายุ คงเป็น ‘เฮีย’ ส่วนคนตัวเล็กซึ่งมีหน้าตาเหมือนพวกขี้ยาทั่วไป แต่กลับดูทรงอำนาจเพราะกำลังเล็งปืนมายังเจ้านายเธอ ‘ไอ้คนนี่คงชื่อ ‘ไอ้ตี’

จิรัชยาแกล้งอุทานวืดว้ายราวกับเธอหวาดกลัว แล้วกระโดดตัวถอยไปด้านหลังจนติดกำแพง ถอยไปให้ห่างจากรศมีของปืนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้นั่นแหละ!

“นี่มันอะไรกัน พวกคุณเป็นใคร แล้วนี่ฉันอยู่ที่ไหน”

ไม่มีคำตอบออกมาจากปากผู้ร้ายทั้งสองคน เฮียกอดอกมองท่าทางกลัวฉนวนของเธอด้วยแววตาเฉยชา ส่วนตีกลับหัวเราะคล้ายมันกำลังสนุก สนุกกับการจะได้ฆ่าคน!

ตีหัวเราะอยู่ไม่นานนักก็ต้องหยุด เพราะจู่ๆ เป้าหมายในการเล็งปืนของมันก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมา

หญิงสาวไม่รู้ว่เจ้านายของเธอตื่นตั้งแต่เมื่อไหร่ เธอรู้เพียงแค่ว่าที่ของเธอ ดวงตาของเขาไม่มีความง่วง งุนงง หรือหวาดกลัวเลยเมื่อเอ่ยปาก

“เรียกค่าไถ่ ต้องการเท่าไร”

ตีหันไปมองหน้าเฮีย กิริยาของมันบ่งบอกชัดเจนว่าแม่ตีจะเป็นผู้ถืออาวุธ ทว่าคนสั่งการขั้นสุดท้ายคือเฮียหน้านี่เอง

“ไม่เท่าไร แค่ชีวิตของพวกมึงเท่านั้น” เฮียหน้าเหย้มตอปกกลับมาเรียบเฉยเช่นเดียวกับใบหน้า

“สิบล้าน” ทรงกลดเอ่ยค่าตัวของเขาออกมาหน้าตาเฉยเงินจำนวนนั้นทำให้ตีตาลุกตาพอง หันไปมองหน้าเฮียอีกที แต่เฮีย...

กลับยังนั่ง คล้ายไม่แยแส

เมื่อเห็นเช่นนั้นทรงกลดก็เพิ่มราคาขึ้นเป็นเท่าตัว “ยี่สิบล้าน แม่จันทน์ยอมจ่าย ถ้าพวกนายโทร. ไปหาท่านแล้วบอกว่าจับฉันได้”

จิรัศยารีบพยักหน้าสนับสุนนนาย “ใช่ๆ คุณวรดีต้องยอมจ่ายแน่ ท่านรักลูกชายคนเดียวของท่านมาก เขามีมือถือมาสิ ฉันจะโทร. ไปต่อรองค่าไถ่ให้”

ในขณะที่ดีดูจะสนใจ แต่เฮียยังนั่ง ยังทำหน้าที่เฉยอยู่ได้ “เงินเท่าไรก็ซื้อชีวิตมันไม่ได้ใช้รูปหล่อ กูว่ามึงเจียบไว้ดีกว่า อย่าต่อรองอะไรให้เปลืองน้ำลายอีกเลย”

“ห้าสิบล้าน!” แม้จะถูกสั่งห้าม ทรงกลดก็ยังคงเสนอข้อต่อรอง

“ห้าสิบล้าน! เอางี้ดีเฮีย” เสียงของโจรกระจอกที่ตามลูกพี่ตนเอง นั้นดูตื่นเต้น ดวงตาของมันเต็มไปด้วยความโลภอย่างเห็นได้ชัด

สักจะไม่มีในหมู่วจรจันใด เงินก็สามารถซื้อได้ทุกอย่างจันนั้น

ลูกพี่ไม่ตอบลูกน้อง แต่ดึงปืนที่อยู่ในมือของตีมาถือไว้ ดูจากวิธีการจับปืนและหมุนลูกไม่เล่นแล้ว จิรัศยาบอกได้เลยว่าไอ้เจ้าหมอนี่คงมีฝีมือลายมือไม่เบาเลยทีเดียว

หลังทำเหมือนตรวจดูปืนเรียบร้อยแล้ว เฮียหน้าหนึ่งก็จืดปากกระบอกปืนจ่อขมับลูกน้องตนเอง หน้าของมันยังคงเรียบเฉยเมื่อขึ้นนก แต่หน้าของตีซึ่งจู่ๆ ก็ถูกปืนจ่อหัวขาวซีด หวาดกลัวจนพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

“มึงอย่าทำให้กูต้องผิดหวังที่เลือกมึงมาทำงานนี้ เต่าศิลาของเราไม่เคยอภัยให้คนทรยศ”

เต่าศิลา! จิรัศยาเกือบจะเบิกตากว้างเมื่อได้ยินชื่อกลุ่มซึ่งเพิ่งหลุดออกมาจากปากเฮีย

เต่าศิลานั้นเป็นชื่อกลุ่มกลุ่มหนึ่งในสิบสามแก๊งมาเฟียซึ่งเคยยิ่งใหญ่ และบางกลุ่มก็ยังคงมีอำนาจอยู่ในย่านเยาวราช เมื่อครั้งที่

แต่ศิลาเรื่องอำนาจ บทลงโทษเด็ดขาดสำหรับคนทรยศและศัตรูของแต่
ก็คือ...การถ่วงทะเล

จริยชาติตัวสั้นไปหมด แต่เธอไม่ได้สั้นเพราะกลัวการถูกลงโทษ
เธอสั้นเพราะกำลังโกรธต่างหาก โกรธใ้ใจกระຈอกที่หนักก็ไมู้้้้้้้้้้้้้้้้้้้้้้
แอบอ้างถึงชื่อแต่ศิลาทำเรื่องชั่ว และที่เธอโกรธมากมายเช่นนี้ก็
เพราะ...เธอคือคุณหนูของกลุ่มแต่ศิลานะสิ

รอให้เธอรอดไปได้ก่อนเถอะ จะจับพวกมันถ่วงทะเลด้วยมือ
ของเธอเองเลย!

“แต่ศิลา” ทรงกลดทวนชื่อแปลกประหลาดนั้นออกมาแล้วมอง
ไปยังโจรร้ายสองคนที่ยื่นค้ำหัวเขาอยู่ “นี่มันเรื่องเข้าใจผิดอะไรกัน
พวกคุณต้องจับคนผิดมาแน่ๆ”

“ถ้าพ่อมึงชื่ออั้งตงกั้ว กูก็จับมึงมาไม่ผิดตัวแน่” นี่คงเป็นครั้งแรก
ที่เหยื่อได้เห็นรอยยิ้มของเฮีย ทว่ายิ้มของมันนั้นแฉะยัคคล้ายงูกำลัง
สำรวจเหยื่อ มันน่าเกลียดน่ากลัว ไม่น่ามองอย่างยิ่ง

ดวงตาทรงกลดมีร่องรอยความมั่งงั้น ความลับเรื่องพ่อเขา
เป็นใครนี่มีน้อยคนนักจะรู้ และเพราะเขามองเฮียนานเกินไปหน่อยกระมัง
มันจึงยกเท้าขึ้นมาตีบนหน้าขาวใสของทรงกลดอย่างแรง ชายหนุ่มที่ไม่มี
โอกาสป้องกันตัวล้มลงไปจมกองฝุ่น

เสียงหัวเราะของเฮียดังลั่นเมื่อทำร้ายคนไม่มีทางสู้ได้ “นี่นะเธอ
ลูกชายของสิงห์เผ่าที่คนทั้งเขาวราชเกรงกลัว มึงมันกระຈอก ไม่ดีดึ้้้้้้้้้้้้้้้้้้้้้
พ่อมึงเลย”

ทรงกลดกัดฟันแน่น ดวงตาที่อยู่ห่างจากพื้นห้องแคคืบเดียว
วาวแสงเป็นประกายน่ากลัว แต่ผู้ที่อยู่ในห้องไม่เห็นมัน เพราะเพียง
แวบเดียวแววดาคมกล้าก็จางหายไป บุรุษที่มีรูปลักษณ์สำอางสำรวจ
ทำเป็นกระถดตัวหนีคล้ายหวาดกลัว เป็นเหตุใ้ผู้ถือไฟเหนือกว่าสะบัด
ด้ามปืนในมือใส่ขมับของทรงกลดอย่างจัง

แรงคนตีกับความแข็งของด้ามปืนทำชายหนุ่มพุ่งลงไปจับพื้นห้อง
สมองมึนงง ปวดร้าวไปทั้งใบหน้า

“พ่อมิ่งถือตัวว่าแน่ เทียวได้รังแกคนอื่นเขาไปทั่ว มันคงไม่คิด
หรือว่ามันจะมีวันนี้ วันที่ต้องกุดลูกกุดหลาน!” เสียงของเฮียฟังแล้ว
ท่าจะคั่งแค้นบุรุษสมญา ‘สิงห์เดมา’ มาก ใบหน้าที่เรียบเฉยอยู่เมื่อครู่
ตอนนี้บิดเบี้ยว แสยะยิ้มเมื่อเห็นเลือดไหลออกมาจากขมับของทรงกลด

“ถ้าจะโทษมิ่งต้องโทษตัวเองที่มีพ่อชั่วๆ ภูจะให้มิ่งไปรอกพ่อมิ่ง
ในนรก รอบอกพ่อมิ่งว่าเป็นเพราะมัน เพราะมิ่งเป็นลูกของมัน มิ่งถึง
ต้องตายอย่างทรमानแบบนี้!”

2

หลังจากถูกเฮียเตะเข้าที่สีข้างอีกสองที พังมันก่นด่าพ่อเขา และดูถูกเขาอีกหลายประโยค เฮียซึ่งมีสีหน้าสาแก่ใจยิ่งก็พาลูกน้องที่จ้องไปเยอะหลังจากถูกสั่งสอนด้วยการเอาเป็นจ่อหัวออกไปจากห้อง

“คุณทีคะ เป็นอะไรเปล่านั้น เจ็บมากไหม” จีรัศยากระโดดตัวเข้ามาใกล้ก่อนถามคนที่ยังคงนอนขดตัวอยู่บนพื้นนิ่ง เธอแน่ใจว่าตอนนี้เขาคงทั้งเจ็บทั้งอายจนแทบอยากจะแทรกพื้นหนีเมื่อโดนดูถูกและถูกยำและแบบนี้ ทว่า...สิ่งที่ออกมาจากปากคนเจ็บกลับผิดจากความคาดหมายมาก

ดวงตาซึ่งไม่ได้มีแววววดกลัวใดมองตอบเธอหนึ่ง “นี่ไม่ใช่การลักพาตัวเพื่อเรียกค่าไถ่ธรรมดาๆ ซะแล้ว เราต้องหนี ไม่อย่างนั้นคงตายแน่”

จีรัศยาพยักหน้าแรงๆ หลายครั้งเป็นการเห็นด้วย โดยไม่ได้จุกคิดเลยว่า ทำไมคุณชายมือเท้าอ่อนจึงตั้งสติได้รวดเร็วขนาดนี้

ทรงกลดทรงตัวลุกขึ้นมาหนึ่ง ลำบากมิใช่น้อยเพราะปวดร้าวบริเวณซี่โครงที่ถูกเตะอย่างแรงถึงสองครั้งซ้อน แต่สุดท้ายเขาก็ลุกขึ้นมาได้ในสภาพเลอะฝุ่นมอมแมม บริเวณขมับยังคงมีเลือดไหลซึมออกมา เรียกได้ว่านาที่นี้ทรงกลดไม่เหลือสภาพคุณชายแสนสำอางให้เห็นอีกแล้ว

ดวงตาวารีกวาดมองรอบห้อง และไปหยุดที่กรอบหน้าต่าง
ว่างเปล่า ไม่มีบานหน้าต่าง ไม่มีกระจกปิด และไม่มีลูกกรง หน้าต่าง
บานใหญ่นั้นอยู่หลังโซฟาที่ไม่น่านั่งที่สุดในโลก

“มันประมาท คงไม่คิดว่าเราจะหนี” เขาพูดเบาๆ และจิรัศยา
ก็พยักหน้าเห็นด้วยอีก “ฉันอยากรู้ว่ามีคนคอยเฝ้าเราที่ด้านนอกไหม
เธอไปชะโงกดูตรงหน้าต่าง ดูต้นทางให้หน่อย”

นี่ถ้าเป็นผู้หญิงปกติ เวลาถูกผู้ชายสั่งให้ทำงานเสี่ยงแบบนี้อาจ
จะวิตกว่ายวดยาวและลงท้ายด้วยการร้องไห้ แต่สำหรับจิรัศยาที่อยู่กับ
พีๆ ผู้ชายมาตลอด เวลาที่เรียนการต่อสู้ด้วยมือเปล่าเธอก็เรียน พีเรียน
วิธีใช้อาวุธเธอก็เรียน พีไปเล่นโลดโผนเธอก็ตาม ดังนั้นเธอจึงไม่ปฏิเสธ
คำสั่งของเจ้านายที่เป็นหนทางรอดของเธอเช่นเดียวกัน

หญิงที่นั่นพับเพียบอยู่ใช้มือที่ถูกมัดรวบอยู่ด้านหลังเขี่ยรองเท้า
สั้นสูงสองนิ้วของตนเองออก แล้วพยายามนิดหน่อยเพื่อลุกขึ้นโดยใช้
หัวเข่าเป็นหลัก ตั้งหลักชั่วคราวเธอก็สามารถสปริงตัวลุกขึ้นยืนตรงได้
จากนั้นก็กระโดดราวกระต่ายตรงไปยังช่องหน้าต่างช่องเดียวในห้อง

ทิวทัศน์ภายนอกห้องนั้นงดงาม มองไกลออกไปเธอเห็นท้องน้ำ
สีฟ้าอมเขียวเป็นประกายระยิบระยับเมื่อต้องแสงแดด ไกลเข้ามาหน่อย
เธอเห็นหลังคาบ้านคนเรียงกันเป็นตับ แต่หลังคาพวกนั้นเล็กจิ๋ว คงเป็น
เพราะตอนนี้เธอยืนมองบ้านเหล่านั้นอยู่บนตึกสูง

จิรัศยาชะโงกหน้าออกไปเพื่อมองสภาพตึก เธอเห็นนั่งร้านซึ่ง
ทำจากไม้ไผ่อยู่ไม่ไกลจากจุดที่เธอยืนอยู่ มองสูงขึ้นไปและมองต่ำ
ลงมาเธอเห็นช่องหน้าต่างแบบเดียวกับที่เธอยืนอยู่ี่วางเป็นแนวเดียวกัน
ทั้งแนวตั้งและแนวนอน

เธอคงถูกจับมาไว้ที่คอนโดฯ ไม่ก็อพาร์ทเมนต์ร้าง จิรัศยา
ลงความเห็น เพราะแบบนี้เองพวกมันถึงได้ไม่กลัวว่าเธอจะหนีแม้
หน้าต่างจะเปิดโล่ง ทางหนีแรกคือประตูคงมีพวกมันนั่งเฝ้าอยู่ ส่วน

ทางหนีอื่นๆ ที่เป็นหน้าต่าก็สูงลิบจากพื้น หากเลือกหนีทางนี้ก็ต้องพุ่ง
นั่งร้าน ซึ่งถ้าหากไม่ชำนาญคงได้ตกลงไปกลายเป็นกองเนื้อแน่!

ดูเสร็จ ประเมินทางหนีที่ได้เรียบร้อยหญิงสาวก็กระโดดกลับมา
ยังที่ซึ่งเธอควรงั่งอยู่ แต่ยังโดดกลับมาได้ไม่ถึงกลางห้อง ประตูหน้า
ก็เปิดออก

“มาทำอะไรอยู่ตรงนี้” ตีที่มีสีหน้าเคร่งเครียดชี้หน้าถาม
ตัวประกันของมัน

จิริสยาแกล้งทำตัวลังเลๆ น้ำตาร่วงเผาะๆ ดูน่าสงสารยามที่โกหก
ออกมาว่า “ฉัน...ฉันหิวน้ำ”

ตีดำเธออีกยกใหญ่ก่อนเดินเข้ามาผลักร่างเล็กบางอย่างแรง
จนจิริสยาหงายหลังลงไปกองอยู่บนพื้นห้อง

เจ็บ...จุก จนน้ำตาจริงๆ คลอดวงตาคู่งามที่ซ่อนอยู่หลังแว่นกรอบดำ
อันใหญ่ยักษ์

โจโรใจหายบไม่คิดจะเมตตาผู้หญิงตัวเล็กที่ดูอ่อนแอเลย เพราะ
หลังจากมันผลักเธอล้มแล้วก็คว้ามวยผมของเธอเอาไว้ แล้วลาก
อย่างแรงเพื่อให้คนซึ่งอยู่มืดที่กลับไปนั่งยังที่ทางของเธอ

ทรงกลดกัดฟันแน่นเมื่อเห็นเลขาฯ ของตนถูกกระทำอย่าง
หยาบคายเช่นนั้น เขาได้ยินเสียงเธอร้องโอดโอยก่อนตามมาด้วยเสียง
ร้องไห้กระซิก เธอลงเจ็บ มีอใหญ่ที่ถูกมัดรวบอยู่ด้านหลังกำแน่น
จนเห็นข้อนิ้วขาว แต่เขาจะทำอะไรได้ในเมื่อถูกมัดเอาไว้แบบนี้

“จะกินไปทำไม เปลือง นั่งอยู่ตรงนั้นดีๆ เถอะ อย่าทำให้ดูเหนื่อยมาก
ไม่มันจะฆ่าทิ้งตรงนี้เลย ไม่ต้องเอาไปถ่วงทะเลให้มันยุ่งยากแล้ว” ตี
ชี้หน้าขู่ทั้งเจ้านายและเลขาฯ ก่อนจะเดินอาดๆ เข้าไปในห้องด้านใน
ที่จิริস্যาคาดว่าห้องนั้นคงเป็นห้องพักของไอ้พวกโจรใจทราม

“อดทนไว้ อยากร้องไห้” หลังตีกระแทกประตูปิดบังใหญ่แล้ว
ทรงกลดก็หันมาปลอบจิริสยา

ผู้ที่แสดงเป็นผู้หญิงสนิมสร้อยอ่อนแอหลอกสายตาทุกคนได้สนิท
ตัวดสายตามามองเจ้านายตน นี่ถ้าหากเธอบอกเขาว่าความอ่อนแอ
ทุกอย่างมันเป็นแค่การแสดง แค่ถูกขู่โดยไอ้โจรระจอกหรือถูกทำร้าย
แค่นี้ไม่ได้ทำให้เธอหวาดกลัวใดๆ เลย ตรงข้ามใจเธอยามนี้กลับมีแต่
ความแค้นและกำลังคิดหาทางแก้แค้นเอาคืนต่างหาก นี่หากคุณชาย
เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อรู้ความในใจเธอเข้า เขาจะว่าอย่างไรหนอ

“ฉันจะพาเธอออกไปจากที่นี่ให้ได้ ฉันสัญญา”

เฮอะ! เจ้านายเธอก็เพ้อเจ้อ ลำพังจะเอาตัวให้รอดเขายังไม่มี
ปัญญาเลย แล้วจะมาช่วยเธอได้อย่างไร จิรัศยาไม่อยากจะหันหน้า
ทรวงกลตด้วยการบอกเขาว่า นอกจากเธอจะไม่เชื่อว่าเขาจะช่วยเธอ
ได้แล้ว ก็คงเป็นเธอที่แหละที่ยังต้องช่วยตัวเองและต้องช่วยเขาอีกด้วย
จากนั้น...แต่ศิลาจะตามแก้แค้นไอ้พวกที่กล้าทำกับเธออย่าง
เจ็บแสบที่สุด

มันผลึกเธอ จิกหัวเธอ ลากเธอ ชูเธอ แบบนี้แค่ดวงทะเลเฉยๆ
มันยังสบายเกินไป!

แดดยามบ่ายสาดเข้ามาภายในห้องแสนสกปรกจนห้องเล็ก ๆ
นั้นทั้งร้อนทั้งอับอ้าว

จิรัศยากับทรวงกลตที่ยังสวมชุดเต็มยศจากเมื่อคืนเริ่มมีเหงื่อ
โชกกาย ความกระหายน้ำเข้ามาครอบงำจิตใจจนหญิงสาวเริ่มกระสับ
กระส่าย

“ฉันมีมีดซ่อนเอาไว้ในรองเท้า” เมื่อทรวงกลตแน่ใจแล้วว่า
ไอ้โจรร้ายที่ผลุบเข้าไปยังห้องด้านในคงหลับเสียแล้วเนื่องจากไม่ได้ยิน
เสียงเคลื่อนไหวใดๆ อีก เขาก็กระซิบบอกจิรัศยา

ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้าง มีแววตื่นเต้น แหม...จะไม่ให้
ตื่นตื่นอย่างไร ในเมื่อจู่ๆ คนที่คิดว่าพึ่งพาไม่ได้ก็เกิดมีเขี้ยวเล็บออก

ออกมาแบบนี้

“รีบเอาออกมาสิคะ จะได้ตัดเชือกที่มัดเราอยู่ออกเสียที” หญิงสาวรีบเร่ง แต่ทรงกลดส่ายหน้าซ้ำๆ

“โอกาสมีแค่ครั้งเดียว ฉันต้องแน่ใจว่าจะไม่มีใครมาเห็นตอนฉันกำลังตัดเชือก ฉันอยากรอให้เย็นกว่านี้อีกสักหน่อย จะได้หามุมมืดหลบตาพวกมันได้”

“แต่ถ้ามันจะเอาเราไปถ่วงทะเล ก็คงกำลังรอให้เย็นอยู่เหมือนกัน จะได้ไม่เป็นที่สังเกตของคนนอก ถ้าคุณมัวแต่กลัว คุณอาจไม่มีโอกาสหยิบมีดออกมาเลยก็ได้”

คำเตือนของเลขาฯ ทำให้เจ้านายหนุ่มชุกคิด เขาเห็นด้วยกับเธอ จนเกือบถอดรองเท้ามีเยื่อออกมาเสียแล้ว แต่ดีที่เขายังรีรอ เพราะรองเท้ายังไม่ทันได้หลุดจากเท้า ประตูห้องก็ถูกเปิดอีกครั้ง คราวนี้คนที่ก้าวเข้ามาเป็นชายแปลกหน้าอีกคนที่หน้าตาดูดีกว่าโจรสองคนซึ่งพวกเขาได้พบ

ในมือของโจรหน้าอ่อนซึ่งคงมีหน้าที่เฝ้ายามอยู่หน้าห้องมีอาหารฟาสต์ฟู้ดอยู่ในถุงข้างหนึ่ง ส่วนอีกถุงมีขวดเบียร์อีกราวครึ่งโหล โจรหน้าใหม่ทำต่ายบเหยียดจ้องมาทางจิรัศยาพร้อมกับยิ้มให้ เหมือนจะเป็นมิตร แต่กลับทำให้หญิงสาวขนลุกซู่

มันมองตัวประกันสาวอย่างอึ้งอึ้ง ก่อนเดินเข้าไปในห้องด้านในที่ตีกำลังพักผ่อนอยู่ ครู่เดียวก็มีเสียงพูดคุยกันดังออกมา พร้อมกลิ่นไก่อตอดหอมฟุ้งจนห้องของจิรัศยาครวญคราง

“อ้าวไอ้ซุน นี่มีงหาอะไรมา” เสียงตีดังออกมาก่อน ตามมาด้วยเสียงลูกน้องระดับต่ำกว่าตนซึ่งเพิ่งหอบหิ้วของกินเข้ามา

“ไก่อตอดพี แล้วมีเบียร์ด้วยนะ”

“ไอ้บ้า ซื่อเบียร์มาทำอะไรวะ มึงก็รู้ว่าเราต้องเฝ้าไอ้พวกข้างนอก ซินมาแล้วปล่อยให้มันหนีไปเสียคงตามกระที่บมึงกับกู้ม้ามแตก”

“ได้พี่ พวกนั้นโดนจับมัดเหมือนหมู จะขยับสักคืบก็ยังยากแล้วจะหนีไปได้ยังไง พี่ก็อย่ากังวลจนเกินกว่าเหตุไปเลย ส่วนเรื่องเฮียยิ่งสบายใหญ่ ตอนนี้เฮียออกไปล่าเหยื่ออีกรายไม่ใช่หรอ ทางนี้ก็เหลือแค่เอาพวกมันไปถ่วงทะเล จะไปยากอาไร้อาจลำบากนิดหน่อยตอนแบกพวกมันลงจากตึกเท่านั้นแหละ ใ้ผู้ชายนั่นมันตัวหนักจิบ พวกข้างล่างถึงกับบอกเลยนะว่าถึงกับหลังยกเลยตอนที่แบกมันขึ้นมา ฉันว่าเอาแบบนี้ดีไหมพี่ ผลักมันลงจากหน้าต่างไปเลยแล้วค่อยไปเก็บศพเอาที่หลัง”

“ใ้โง่ ขึ้นทำอย่างนั้นก็มีร่องรอยให้ต้องเก็บกวาดอีกสิวะ โง่แล้วอย่าออกความเห็นเลยใ้ซุน เอ้า! เปิดเบียร์ออกมากระดกขวดซิ”

ตัวประกันสองคนสี่หูได้ยินทุกประโยคของโจรอย่างชัดเจนต่างคนต่างนำสิ่งที่เพิ่งได้เห็นได้ยินมาขบคิด และเป็นทรงกลดนั่นเองที่คิดได้ก่อนและพูดออกมาก่อน

“ฉันมีวิธีดึงความสนใจของพวกมันแล้ว”

จิรัศยาหันมามองนายของเธอ ไม่อยากจะบอกว่าเธอก็พอคิดหาทางรอดได้แล้วเหมือนกัน แต่...ทางที่เธอคิดมันเสี่ยงไปหน่อย วิธีของเขาคงต้องดีกว่าแน่ ดังนั้นหญิงสาวจึงตั้งอกตั้งใจรอฟังแผนของนายตาแป้ว

“เธอ...คงต้องเสี่ยงหน่อย แต่ฉันรับรองว่าจะเข้าไปช่วยเธอแน่นอน”

ดวงตากลมโตซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เธอแตกต่างจากพี่ชายทั้งสองกะพริบปริบๆ แม้ทรงกลดจะยังไม่บอกแผนของเขาออกมา แต่จิรัศยาก็คงคาดพอจะเดาได้ เนื่องจากแผนของเขาก็เป็นแผนเดียวกับเธอนั่นเอง

แผนสาวงาม! ใ้ไม่

เธอส่ายหน้าจนผมมวยที่เมื่อครู่ถูกดึงทิ้งร่วงหลดลงมา ผมเรียบลื่นดำเป็นเงาราวผ้าแพรเนื้อดีกระจายลงมาล้อมกรอบใบหน้ารูปไข่ของเธอ

เอาไว้ เปลี่ยนสภาพเลขาฯ รุ่งเป้าไปเป็นสาวใหญ่ซึ่งสวมแว่นอันโตไม่เข้ากับใบหน้า

“เธอต้องยั่วพวกมัน ดึงพวกมันให้อยู่กับเธอ...ในห้องนั้น ส่วนฉันพอแก้เชือกได้แล้วจะรีบเข้าไปช่วยเธอ”

“ไม่ดีหรอก” หญิงสาวยังคงส่ายหน้าปฏิเสธ หากให้เธอสู้กับไอ้โจรกระจอกสองคนนั้นด้วยตัวคนเดียว บอกได้เลยว่าเธอไม่กลัว แต่ถ้าให้ไปยั่วพวกมันโดยถูกมัดมือมัดเท้าช่วยเหลือตัวเองไม่ได้แบบนี้ มันไม่ดีมั้ง...

“ฉันรู้ว่ามันไม่ดี แต่ดูเหมือนมันจะเป็นทางรอดเดียวของเรา”

“พวกมันไม่สนใจฉันหรอก ฉันไม่ใช่คนสวย”

“สำหรับโจรชั่วพวกนี้ สวยหรือไม่สวยไม่ใช่ประเด็นที่พวกมันจะใส่ใจตัดสินใจเพื่อรังแกผู้หญิงสักคนหรอก”

จิริสยาอยากกรีดร้องเมื่อได้ยินความเห็นของเจ้านาย เธอ... สำหรับคนที่มีคู่ควรเป็นสาว ๆ สวยระดับนางงามทั้งนั้น สาวเซ็กซี่ แบบเธอก็ต้องอยู่ในระดับต่ำว่ามาตรฐานของเขาอยู่แล้ว แต่ไม่ต้องบอกชัดเจนแบบนี้ก็ได้ ฟังแล้วมันเจ็บ!

“เธอต้องตัดสินใจแล้ว จะทำหรือไม่ทำฉันไม่บังคับ แค่อยากจะทำบอกว่าเธอต้องคิดให้ดีๆ นี่เป็นทางเลือกที่เกี่ยวข้องถึงชีวิตของเธอ เลือกให้ดี อย่าตัดสินใจผิด”

ลงเขาพุดถึงขนาดนี้แล้วจะให้จิริสยาทำอย่างไรได้นอกจากพยักหน้าขลาดๆ

“คุณสัญญาแล้วนะว่าถ้าฉันตกลงทำ คุณจะรีบเข้าไปช่วยฉันให้เร็วที่สุด”

“ฉันสาบานเลย” ทรงกลดเอ่ยน้ำเสียงแข็งขัน ดวงตาของเขามองลึกเข้าไปในดวงตาเธอ ทำให้เธอเห็นความตั้งใจของเขาชัดเจน

ตามองตากันอยู่นาน ทรงกลดก็ขยับเข้ามาใกล้เธอยิ่งขึ้น อากัปกริยาของเขาทำหัวใจจิริสยาเต้นผิดจังหวะ นี่...นี่อย่าบอกนะว่า

เขาจะจูบให้กำลังใจเธอ!

แต่ก่อนที่ผู้หญิงคิดลึกลงจะทันได้หลับตา ผู้ชายซึ่งคิดการณ์รอบคอบก็สั่งเบาๆ “ยี่ดอกขึ้น ฉันต้องทำให้เธอดูดี ด้วยยี่ววนสายตาชายอีกหน่อย”

พอถูกสั่งให้ยี่ดอก สิ่งที่จิรัชยาเลือกทำคือสิ่งตรงข้าม เธอห่อไหล่หนีพร้อมถามคนสั่งว่า “คุณจะทำอะไร”

“ปลดกระดุมเสื้อเธอ เร็ว! ยี่ดอก”

โอ๊ย! ความอับอายในครั้งนี่เธอจะจดบันทึกเอาไว้ และใ้ใจระจอกพวกนั้นต้องได้รับการตอบแทนจากเต่าสาวแบบเธออย่างสาสม

เธอค่อยๆ ยี่ดอกขึ้นตามคำสั่งของนาย หัวใจจิรัชยาเต้นโครมครามจนแทบจะหลุดออกนอกอกเมื่อเห็นใบหน้าของทรงกลดเคลื่อนเข้ามาใกล้หน้าอกเธอทุกที...ทุกที เธอต้องกัดริมฝีปากเอาไว้ไม่ให้กริรร้องเมื่อรู้สึกว่ใบหน้าของเขาอยู่ใกล้ชิดกับหน้าอกเธอเกินไปแล้ว

หญิงสาวอยากจะเป็นลม อยากปิดตาไม่มอง แต่เอาเข้าจริงเธอกลับจ้องปากแดงๆ ของทรงกลดนิ่ง แถมยังอุตริเห็นภาพริมฝีปากของเขาในแบบสโลว์โมชั่นอีกด้วย

ปากของเขาอ้าออกอย่างเชื่องช้า โดยมีจุดหมายคือกลางหน้าอกของเธอ มันใกล้เข้ามาทุกที...ทุกที...ทุกที และสุดท้ายเขาก็จับกระดุมเสื้อเม็ดเล็กสีขาวของเธอ ฟันขาวราวไข่มุกกัดแรงๆ จนจิรัชยาได้ยินเสียงกร๊อบทำให้เธอสะดุ้งเฮือก

ใบหน้าเธอร้อนผ่าว แม้เจ้านายจะไม่ได้แตะต้องหรือสัมผัสเนื้อแท้ของเธอเลย แต่...แต่แค่นี้ก็เกือบจะทำให้เลือดกำเดาพุ่งกระชูดออกมาแล้ว เธอรู้สึกทิวๆ เหมือนจะเป็นลมเสียให้ได้เมื่อริมฝีปากของเขาสัมผัสเนินอก

แม้รู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะสัมผัส ทว่าปากเขาแตะถูกเนินอกเธอจริงๆ นะ สาบานได้!

ทรงกลดใช้ปากดิ่งسابเสื่อของเธอให้แยกออกจากกันจนเห็น ร่องอกของจิรัศยารำไร

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าช่างขาว เนียน สวย และหอมอะไรเช่นนั้น ให้ตายเถอะ! เขาไม่ได้อยากให้เธอต้องมาเปลืองเนื้อเปลืองตัวอะไร แบบนี้เลย แต่มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ช่วยไม่ได้จริงๆ

“เรียบ...เรียบร้อยริยงค์คะ” เสียงของหญิงสาวสั้นอย่างบังคับไม่ได้ เธออาจจะตายอยู่แล้วนี่เขาก็...จ้อง จ้องอยู่ได้ กัดกระดูกแตกแล้ว ดิ่งسابเสื่อให้แยกออกจากกันก็แล้ว แต่เขาก็ยังไม่ยอมถอยออกไป ยังคงปล่อยให้หน้าอกอยู่ใกล้จนเกือบแนบชิดอยู่กับหน้าอกเธออยู่ได้

โอ๊ย...เธอรู้สีถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดเนินอกอยู่ได้อย่างชัดเจน เธอไม่อยากยอมรับเลยว่ามัน...มันสยิว

ทรงกลดชำเลืองมองขึ้นไปด้านบน เขาเห็นว่าแก้มเธอแดงเป็น ลูกตำลึงสุก เธอสบตาเขาเพียงแวบเดียวก็เหมินหนี...น่ารักอะไรอย่างนี้

“น่าจะไปไหนแล้วละ เธอ...ขยับกระโปรงให้เลื่อนขึ้นมาได้ไหม ไซร์ขาอ่อนหน่อย”

แม่สาวหิวโบราณที่อับอายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนีอยู่แล้ว สะบัดหน้ากลับมาทำตาโตใส่คนสั่ง “พอแล้วมั้งคะ แค่นี้ก็พอแล้ว”

พอเห็นภริยาน่ารักแบบนี้ แม่จะอยู่ในสถานการณืหน้าสิ่วหน้าขวาน ทรงกลดก็ยังไม่อดกระเซ้าเธอไม่ได้ “อ้อ มั่นใจแล้วหรือว่าเซ็กซี่พอ”

ตาที่โตอยู่แล้วโตขึ้นอีกจนน่าขัน แม่สาวตรงหน้าเหมือนปลาทอง ตาโตไม่มีผิด เธอน่ารักจนเขาอยากจับเธอไปเลี้ยงนัง ถ้าเธอยอมเขาจะ เอาเธอใส่ไว้ในโหล วางเอาไว้ในห้องส่วนตัว และจะรักจะเอ็นดูเธอทุกวัน

คิดครึ้มอกครึ้มใจได้เพียงครู่เดียว ทรงกลดที่มองหญิงสาว ตรงหน้าตาเซื่อมก็กะพริบตาถี่ๆ แล้วเรียกสติตนเองให้กลับมา

“มัวมาคิดบ้าอะไรอยู่ นี่มันอยู่ในสถานการณืให้คิดเรื่องหื่นๆ ได้รี ไม่รู้จักเวล่ำเวลาเลย!” ทรงกลดเตือนตนเองก่อนกระถกตัวถอยออกมา

จากผู้หญิงที่เขา...ชอบ

ใช่! เขาชอบผู้หญิงคนนี้ ชอบตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นเธอยืนหอบแพ้ม ตั้งใหญ่อยู่หน้าลิฟต์ แต่ความชอบของเขาไม่สามารถพัฒนาให้มันก้าวหน้าไปกว่านี้ได้เพราะประวัติของเธอ

เพราะเขาชอบเธอจึงสืบประวัติเธอชนิดลงลึก เขาต้องผิตหวังเป็นอย่างมากเมื่อรู้ว่าสิ่งที่เธอเขียนลงไปแบบฟอร์มสมัครเข้าทำงานนั้นจริงครึ่งเท็จครึ่ง

เรื่องจริงคือประวัติการศึกษากับชื่อ ส่วนเรื่องเท็จคือประวัติส่วนตัวของเธอทั้งหมด เธอไม่ใช่ลูกกำพร้าไร้ญาติมิตร แต่เธอมีพ่อชื่อ ก๊กเคี้ยง แซ่จิว มีพี่ชายฝาแฝดอีกสองคนชื่อภคกับปศิน แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ พ่อของเธอมีตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้าแก๊งเตาศิลา

ใช่...ไอ้เตาศิลาที่จับเขามาเพื่อฆ่าทิ้งโดยการถ่วงทะเลนี่แหละ!

“ต่อจากนี้ไปก็ขึ้นอยู่กับไหวพริบของเธอแล้ว ฉันขอเวลาแก้ไขชื่อพวกนี้ให้นานาที”

“หานาที!” จีรัศยาอุทานเสียงแหลมปริ๊ดก่อนจะค่อยๆ ลดระดับเสียงลงมาเป็นการกระซิบกันเหมือนเดิม “แค่เอามือออกมาตัดเชือกแค่นี้คุณใช้เวลาตั้งหานาทีเสียเวลา เธอ คุณรู้ไหมว่าหานาทีนะพวกมันทำอะไรฉันได้บ้าง”

บอกตามตรงแล้วทรงกลดไม่อยากจินตนาการถึงเรื่องที่เธอว่าหรือใครมันจะอยากให้คนที่เราชอบถูกผู้ชายอื่นขำขี้ “ฉันจะพยายามให้เร็วที่...”

ยังพูดไม่ทันจบประโยค ประตูห้องที่แง้มออกนิดๆ ก็เปิดออก ผู้ร้ายหน้าใหม่เดินออกมาจากห้องพร้อมกับน้ำอัดลมแก้วโต มันเดินนวนขนาดเข้ามาหาจีรัศยาราวงูเลื้อยเข้าหาเหยื่อ มันยิ้มก่อนนั่งลงตรงหน้าเธอแล้วยื่นแก้วน้ำให้

“ได้ยืนยันว่าเธอหิวน้ำ ฉันเลยเอามาให้”

จิรัศยาพยายามจะยิ้ม แต่มันคงดูคล้ายการแยกเขี้ยวมากกว่า
“ขอใบ้”

จิรัศยาที่มองตัวประกั้นด้วยสายตาแปลกๆ ยื่นแก้วจลิมฝีปาก
ของหญิงสาวแล้วป้อนน้ำให้เธอช้าๆ ในที่แรก ก่อนที่จะเทจนเธอกินไม่ทัน
น้ำสีดำเย็นเฉียบจึงไหลเปียกเสื่อสีขาว

“ไอ้ะขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจ” มันว่า ก่อนจะยื่นมือมาลูบหน้าบนอก
เธอออกให้

แรกที่เดียวจิรัศยาแง เลยไม่ได้ร้องหรือดิ้นหนี แต่อีกสิบวินาที
ต่อมาเธอก็ร้องวืด ถอยหนีไปจนติดกำแพง เมื่อผู้ร้ายหน้าใหม่ไม่ได้ลูบ
เปล่า แต่ยังขย้ำอีกด้วย

“แก!” ทรงกลดที่เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างคำรามลั่น แต่
เสียงคำรามของสิงห์ติดบ่วงไม่ได้ทำให้หมาในกลั้วเกรง จิรัศยาจอก
หันมายิ้มเยาะคนที่ถูกมัดเหมือนหมู ก่อนขยับเข้าไปกอดรัดจิรัศยาเอาไว้
ด้วยความขำมใจ มือไม้มันลูบไปทั่วตัวเธอ เรียกเสียงกรี๊ดอย่างขะเขว
ออกมาจากปากหญิงสาวที่กำลังถูกลวนลาม

“อย่า ได้โปรดเถอะ ฉันขอร้อง อย่าทำฉันแบบนี้” หญิงสาว
วอนขอเสียงดังลั่นจนตีที่กำลังสำราญกับอาหารในห้องด้านในเดิน
ออกมาดู

แต่แทนที่ตีจะห้ามลูกน้อง มันกลับสั่ง “เออ ก็ดีเหมือนกัน
ถือว่าฆ่าเวลาจนกว่าจะมีดี เฮ้ย! ไอ้ซุน เอาผู้หญิงนั้นเข้ามา”

เมื่อลูกพี่อนุญาติ จิรัศยาที่ตัวประกั้นเพิ่งรู้ว่าชื่อซุนก็คุ้มจิรัศยา
ขึ้นมาในวงแขน “มามะ พวกเราจะมอบความสนุกเป็นครั้งสุดท้าย
ให้เธอเอง”

3

แววตาอ่อนหวานก่อนจิริสยาจะถูกอุ้มเข้าห้องไปยังคงติดตา
ทรงกลด ดังนั้นเมื่อประตูห้องด้านในปิด ชายหนุ่มจึงรีบถอยรอกเท้า
ออกทันที

มือซึ่งถูกมัดรวบไว้ด้านหลังจับแผ่นหนังนุ่มที่เป็นพื้นรองเท้า
ขึ้นมา มีดพับขนาดเล็กซ่อนอยู่ในสันรองเท้าทุกคู่ของทรงกลด ที่เป็น
เช่นนี้ก็เพราะความระแวงของอรรณพบอดีการ์ด์ส่วนตัวของเขาซึ่งมักจะ
สั่งให้เขาระวังตัวอยู่เสมอ

ก่อนนี้เขาเคยหัวเราะ เพราะคิดว่าอรรณพหวาดระแวงจนเกินไป
แต่สำหรับตอนนี้ ถ้ากลับไปเขาคงต้องให้โบนัสการ์ดเขาก่อนใหญ่
เสียแล้ว

เขาใช้มีดเล่มเล็กที่กำไม่ค่อยถนัดมีอนักแต่คมจัดค่อยๆ ตัดเชือก
ที่รัดข้อมือเอาไว้ช้าๆ มีบางครั้งที่ทรงกลดใจร้อนไปหน่อยทำให้คมมีด
บาดเข้าไปในเนื้อ ความเจ็บสั่งให้เขาระมัดระวังให้มากขึ้น แต่ทันทีที่เขา
ได้ยินเสียงกรีดร้องของจิริস্যาดังมาจากห้องด้านใน ก่อนเสียง
โครมครามจะดังตามมา ชายหนุ่มก็ไม่สนใจแล้วว่าไม่มีจะบาดเนื้อเขา
อีกก็แผล สิ่งที่เขากลัวตอนนี้ไม่ใช่แผลเล็กๆ น้อยๆ นี้ แต่เป็นความ
ปลอดภัยของจิริสยาต่างหาก

ใช้เวลาสั้นๆที่ไม่ขาดไม่เกิน ทรงกลดก็ตัดเชือกที่มัดแขนขาออก
ได้หมด ชายหนุ่มไม่หยุดสำรวจบาดแผลที่ข้อมือตนเองด้วยซ้ำ
เมื่อเป็นอิสระ เขาก็กำมือยาวแค่นี้ครึ่งเอาไว้มันแล้ววิ่งตรงไปยังประตู
ห้องด้านใน

คนขายาวเตะที่เดียวประตูห้องก็เปิดออก สภาพภายในห้องดู
ไม่ได้เอาเสียเลย ของกินที่เมื่อครู่ไอ้ขุนนำมากระจัดกระจายไปทั่วห้อง
ขวดเบียร์กลิ้งไปคนละทิศละทาง บางขวดแตก เศษแก้วกระจายอยู่ทั่วพื้น
โดยเฉพะบริเวณกลางห้อง

ทรงกลดเบิกตากว้าง ตกตะลึงเมื่อเห็นโจรร้ายสองคนหมอบกระแด
อยู่บนพื้นข้างฟูกบางที่วางติดผนังด้านหนึ่ง ส่วนจิริสยาซึ่งเมื่อครู่
ยังร้องวิ๊ดวายโวยวายขอความช่วยเหลืออยู่นั้นยืนจังก่า หันหลังให้เขาอยู่
ไม่ไกลจากจุดที่โจรใจหายบนอนอยู่

ดูเหมือนเธอกำลังติดกระดุมเสื้อ และเมื่อติดเสร็จเธอก็หันมาหา
เขา ผมยาวดูยุ่งเหยิง พวงแก้มแดงกำค้ำยกับเพิ่งไปออกกำลังมา
แว่นกรอบดำอันใหญ่และเสื้อนอกสีดำแขนยาวของเธอหายไป ท่อนบน
ของร่างกายเธอก็เหลือแต่เสื้อแขนกุดสีขาวติดกระดุมหน้าเพียงตัวเดียว
กระโปรงยาวถึงข้อเท้ามีรอยฉีกขาดยาวจากชายกระโปรงขึ้นมาตาม
ตะเข็บจนทรงกลดเห็นขาอ่อนขาวม่อของเธอก็ได้วิบแวม

และหากสังเกตให้ละเอียดอีกนิดจะเห็นว่า นอกจากกระดุม
เม็ดแรกของเสื้อเธอจะหายไปเพราะถูกเขากัดแล้ว กระดุมเม็ดที่สองกับ
เม็ดสุดท้ายก็ไม่มี เธอจึงต้องรวบسابเสื้อด้านบนเอาไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง
กันไป

“หยิบสูทให้ฉันหน่อยได้ไหม อยู่ข้างๆ ฟูกนั้นนะ” จิริสยาชี้นิ้ว
สั่งเจ้านายของเธอหน้าตาเฉย

ในความคิดของเธอ เมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วคงป่วยการที่จะมานั่ง
แอ็บแวย้ออีก แอ็บอย่างไรทรงกลดก็คงไม่เชื่อแล้วละ ก็สาวแว้ว

บ้านเมืองไหนล่ะจะมีปัญญาลุกขึ้นมาขัดผู้ขายสองคนเสียจนหมอบคาพื้น
ได้แบบนี้

“เกิดอะไรขึ้น” แทนที่ทรงกลดจะทำตามคำสั่งของเลขาฯ เขา
กลับถามกลับพร้อมมองไปยังผู้ร้ายใจหายบที่แม้เขาจะลองเอาเท้าเขี่ยดู
พวกมันสองคนก็ยังไม่ได้สติ แถมยังไม่มีที่ท่าว่าจะฟื้นในเร็วๆ นี้อีกด้วย

หลังคำถามดังเข้าหู จิรัชยาภิเษกก็เลื่อนมือข้างที่ชี้ไปยังเสื้อสูทของตน
มาทำสะเอวทันที หน้ากากเลขาฯ ผู้สงบเสงี่ยมถูกโยนทิ้ง ที่เหลืออยู่เป็น
นิสัยของคุณหนูป้อจู่แห่งตระกูลจิวโดยแท้

“นี่คุณคิดจะสอบปากคำฉันที่นี่ ถ่วงเวลาทุกทางเพื่อให้พวกของ
มันที่อาจอยู่แถวนี้ตามมาฆ่าเราใช่ไหม ทำอะไรไม่รู้จักคิด ตอนนี้นมันอยู่
ในสถานการณ์เหมาะสมรีเปล่าที่จะมาถามโน่นถามนี่!”

ทรงกลดมองคนที่เพ็งแหงใส่เขาอย่างตื่นตะลึง เกือบจะอ้าปาก
ค้าง ระยะเวลาสองปีที่ทำงานอยู่ด้วยกัน ใกล้ชิดกันเพราะความต้องการ
ของเขา มีครั้งใดที่ขยายปลาทองขีตั้นจะมีกรียาแบบนี้ใหม่ ปกติแล้วเธอ
มักจะก้มหน้ารับคำสั่งของเขาเสมอ ไม่ว่าจะคำสั่งนั้นจะง่าแค้นแค่ไหนก็ตาม

แบบนี้พอเธอได้เป็นสองทาง ทางแรก...เธอกำลังซีกจาก
เรื่องร้าย ขยายปลาทองขีตั้นเลยเปลี่ยนไปเป็นสิงห์สาวขีวีน ทางที่สอง...
ใ้บุคลิกแบบปลาทองขีตั้นนั้นมันเป็นของปลอม เธอสร้างขึ้นเพื่อ
หลอกหลวงเขาหวังให้เขาตายใจเพื่ออะไรบางอย่าง

ผู้ที่หลงชอบคนซึ่งไม่ควรชอบหรือตกลง เพราะแม้เขาจะรู้มานาน
แล้วว่าเธอเป็นใคร แต่จนถึงบัดนี้เขาก็ยังไม่ทราบว่าเขาก้าวเข้ามาใน
บริษัทของเขาเพื่อต้องการอะไร ลงเขามาฆ่าทิ้งอย่างนั้นหรือ!

ถ้าเป็นเช่นนั้นรั้งรออยู่จนถึงสองปีทำไม เขาเปิดโอกาสให้เธอ
ตั้งหลายคราแล้ว เหตุใดจึงเพ็งลงมือ มันเป็นความข้องใจที่เขาหา
คำตอบไม่ได้จริงๆ

“บอกว่าช่วยโยนเสื้อมาให้ฉันหน่อย ห้องมีเศษแก้วกระจายเต็ม

แบบนี้ฉันเดินไปหยิบเองไม่ได้”

เมื่อถูกเตือนเป็นครั้งที่สอง ทรงกลดซึ่งกำลังประมวลสถานการณ์ ก็ก้มลงหยิบเสื้อของเธอขึ้นมา แล้วเดินเอาเสื้อสุทไปยื่นให้เธอถึงที่

จิริสยาจับเสื้อมาสวมเอาไว้ กัดกระดุมสุททุกเม็ดก่อนก้มลงมอง ความเรียบร้อยของตนเองแล้วขมวดคิ้วมุ่น สุทตัวนี้เป็นสุทสั้น คอลึก ดังนั้นแม้จะติดกระดุมทั้งสองเม็ดแล้ว ก็ยังสามารถมองเข้าไปเห็น เสื้อแขนกุดสีขาวที่ถูกกัด ถูกกระซากจนกระดุมหลุดหายไปตั้งหลาย เม็ดได้

พอทรงกลดเห็นจิริสยาสวมเสื้อคลุมเรียบร้อยแล้วเขาก็อุ้มเธอ ขึ้นมาในวงแขน แน่แน่นอนว่าผู้ที่จู้ๆ ก็ถูกอุ้มจนตัวลอยเปลือร่องอุทาน ออกมา แต่ก็ไม่ดังนัก

เลขาฯ ที่เลิกแอบเป็นสาวสูงวัยแต่ยังใสซื่อแล้วถลึงตาคิกเจ้านาย แล้วส่งเสียงเซียว “วางฉันลงเดี๋ยวนี้นะ นี่คิดจะขวยโอกาสกับฉัน อีกคนหรือ!”

ทรงกลดไม่ตอบ และไม่ฟังคำสั่งของเธอ เขาอุ้มหญิงสาวเดิน ออกไปจากห้อง ไม่สนอาการตื่นรณหมายจะลงให้ได้ของเธอด้วย เมื่อ เขาเดินมาถึงจุดหมาย...ห้องด้านนอกตรงจุดที่เธอทิ้งรองเท้าสั้นสูงเอาไว้ นั้นแหละเขาจึงวางเธอลง แล้วสอดกระสุนคำพูดเข้าใส่เธอ

“ฉันไม่คิดจะหาเศษหาเลยกับเธอเลยสักนิด เธอก็เห็นว่าเศษแก้ว กระจายอยู่เต็มห้องแบบนั้น เธอเดินออกมาเองได้หรือ อ้อ แล้วอย่า บอกนะว่าคิดจะให้ฉันหิ้วรองเท้าเข้าไปให้เธอ ฉันไม่มีวันลดตัวลงไป บริการเธอถึงขนาดนั้นเด็ดขาด”

โอ๊ย! แสบไปถึงไหนต่อไหน ทั้งคำพูด ทั้งแววตาที่มองเธอ รวากับเธอเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ที่ไม่น่าปรารถนาเอาเสียเลย

เออ...เธอรู้ตัวว่าเธอไม่ใช่คนสวย เธอยอมรับมานานแล้ว แต่การ ถูกย่ำบ่อยๆ แบบนี้ก็ทำให้ของขึ้นได้เหมือนกันนะ!

ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคิดหาประโยคเด็ดๆ ที่จะเป็นหมัดเสยปลายคาง คู่ต่อสู้อยู่...แต่คงนานไปหน่อย นักมวยหญิงจึงต้องซ้ำเป็นครั้งที่สอง เพราะปากของผู้ชายซึ่งสาวน้อยสาวใหญ่เกือบทั้งประเทศหมายปอง

“แล้วนี่จะยื่นทำนางเอกอีกนานไหม ใส่รองเท้าสิแม่คุณ เราต้องหนีกันแล้ว หรือถ้าเธอจะยื่นรอให้พวกของไอ้สองคนข้างในนั่นมันเข้ามาลากเธอไปถ่วงทะเลก็ตามใจนะ ฉันไปก่อนละ”

จิริสยากำมือแน่น นึกอยากจะใช้มันฟาดปากผู้ชายที่สาวๆ ทั้งประเทศไม่รู้ว่าปากจัดขนาดไหนคนนี่เหลือเกิน แต่เธอก็รู้ดีว่าขณะนี้มันไม่เหมาะจะทำแบบนี้อย่างยิ่ง

เอวาระ คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย ความแค้นที่ทำให้แอบอาย พຽນนี้หลังจากรอดพ้นอันตรายแล้วค่อยชำระ!

จุดบันทึกเก็บความแค้นเอาไว้ในสมองเรียบร้อยแล้ว สาวไร่แวงก็ขยับสลับเสื้อด้านในที่เปิดออกเพราะการดิ้นรนเมื่อครู่ของเธอให้ปกปิดเนื้อตัวตนเองอีกครั้ง ก่อนก้มลงไปหยิบรองเท้าส้นสูงสองนิ้วขึ้นมา สิ่งที่ทำก่อนใส่รองเท้าทำให้ทรงกลดต้องประหลาดใจอีกครั้ง

เธอก็หันรองเท้าออกแล้วโยนทิ้ง เท่ามาก! ผู้ชายที่ไม่คาดคิดว่าชาตินี้จะได้พานพบผู้หญิงเก่งและแกร่งผิดกับรูปร่างหน้าตาแบบนี้อดยิ้มด้วยความชื่นชมไม่ได้ แต่แน่นอน เมื่อจิริสยาสวมรองเท้าเรียบร้อยแล้ว รอยยิ้มชื่นชมเธอก็จางหายไปจากใบหน้าของเขาแล้ว

“พร้อมแล้วใช่ไหม”

เธอทำหน้าอง้งาก่อนพยักหน้าและเดินเร็วๆ ตามเจ้านายตนไปยังประตูทางออก

ทรงกลดสั่งให้จิริสยาซ่อนตัวอยู่หลังประตู ก่อนจะเป็นผู้ย่องออกจากห้องไปเพื่อดูลาดเลา ทางเดินทอดยาวมีห้องซอยถี่เป็นสิบห้องแต่มีบันไดลงไปชั้นล่างที่เดียว และหากเขาคาดไม่ผิด

ด้านล่างคงมีคนคอยเฝ้าบ้านได้นี้ไว้แน่

ดวงตาคมเริ่มกวาดมองหาทางหนีอื่น แต่ยังไม่ทันคิดออก คนที่
เขาสั่งให้รออยู่ในห้องก่อนก็สะกิดไหล่เขา แล้วชี้ไปยังประตูห้องข้างๆ

เขาส่ายหน้า เธอพยักหน้า ถลึงตาให้เขาด้วยเมื่อเขาไม่ยอม
เดินเข้าไปในห้องนั้นกับเธอ

“เข้าไป” เธอกระซิบ

“จะเข้าไปทำไม เราต้องหาทางหนี”

“ก็นี่แหละทางหนี นั่งร้าน”

เพราะทรงกลดไม่ได้ชะงักออกไปดูหน้าต่างของห้องซึ่งข้างเขา
เอาไว้เหมือนจิรัชยา เขาจึงไม่รู้ว่าใกล้ๆ กับห้องนั้นมีนั่งร้านซึ่งยังไม่ได้
รื้ออยู่ แต่พอรู้แล้วเขาก็ไม่รีรอที่จะเดินเร็วๆ นำจิรัชยาเข้าไปก่อน

ชายหนุ่มยังคงรอบคอบด้วยการค่อยๆ แง้มประตูเข้าไปดู
เมื่อสำรวจด้วยสายตาคมมันใจแล้วว่าในห้องไม่มีใครเขาจึงเปิดเข้าไป

จิรัชยาวิ่งถลาไปยังหน้าต่างเพื่อดูที่ตั้งของนั่งร้านเป็นอันดับแรก
เธอดีใจจนแทบเดินเมื่อเห็นว่าจากรอบหน้าต่างบานนี้ เธอสามารถ
เอื้อมมือถึงนั่งร้านนั้นได้สบาย

“เธอไหวรีเปล่า” ทรงกลดถามผู้หญิงที่จัดการล่อมผู้ชายได้ถึง
สองคนอย่างไม่มีน้ใจ ทว่าจิรัชยาเข็ดหน้าขึ้นแล้วยื่นมือไปตรึงหน้าเขา

“ขออ้อมมีตคุณหน่อย”

แม้ทรงกลดจะไม่เข้าใจว่าเธอต้องการมีตไปทำอะไร แต่ก็ล้วงมือ
เข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้ววางมีตลงไปในมือที่ยื่นมาขอตรงหน้า

เมื่อได้มีตมา หญิงสาวก็จัดการยกกระโปรงสอบแคบและยาว
ขึ้นมาเพื่อใช้มีตตัดกระโปรงยาวให้สั้น ไม่ถึงสองนาที่จากนั้นกระโปรง
ยาวถึงตาตุ่มก็กลายเป็นมินิสเกิร์ต

แต่เธอไม่หยุดแค่นั้น เธอยังใช้มีตกรีดตะเข็บด้านข้างให้แยกออก
จากกันเพื่อจะได้ก้าวได้สะดวกอีกด้วย

จัดการเครื่องแต่งกายให้พร้อมสำหรับการปีนป่ายเรียบร้อยแล้ว จีรัศยาก็ส่งมิดเล็กคืนให้เจ้าของ ก่อนก้าวขาขึ้นไปยังกรอบหน้าต่าง ทรงกลดรีบตามไปหมายจะช่วยประคอง ทว่าสาวแกร่งปฏิบัติอย่าง ลิ่นเชิง

“อย่ามาเกะกะ เรื่องแค่นี้ฉันปีนเองได้ ยิ่งช่วยก็ยิ่งยุ่งมากกว่า”

ทุกอย่างเป็นไปตามอย่างที่เธอพูด แม่นั่งร้านไม้ไผ่จะอยู่ไกลจนเกือบสุดมือเอื้อม แต่จีรัศยาก็เอื้อมถึง มือเธอคล้ายตุ๊กแก จับแล้วเกาะไม่ยอมปลปล่อย ไม่นานนักหрокสาวที่ท่อนบนยังสวมสูทสั้นอยู่ก็ค่อยๆ ไต่ลงไปตามนั่งร้าน โดยมีทรงกลดตามไปติดๆ

ระยะจากหน้าต่างบานที่เขากับเธอไต่ออกมาห่างจากพื้นราวห้าชั้น ประมาณสิบห้าเมตร หากตกลงไปไม่เจ็บหนักก็อาจถึงขั้นตาย นั่งร้านที่ไม่รู้ว่าสร้างมาตั้งแต่เมื่อไหร่โอนเอนไปมาส่งเสียงเอี้ยดอ้าดน่าหวาดเสียวเมื่อทรงกลดก้าวตามเธอลงมา

ชายหนุ่มกัดฟัน มือที่จับไม้ไผ่ซึ่งอยู่เหนือหัวตบเกร็งแน่น เมื่อไม้ไผ่ที่เขาเหยียบต่างแผ่นดินเกิดหลุดเลื่อนลงไปเพราะรับน้ำหนักเขาไม่ไหว

ผู้ที่ไต่นั่งร้านลงไปก่อนเงยหน้าขึ้นมามองเมื่อได้ยินเสียงร้องบอกให้ระวังของทรงกลด เธอเห็นไม้ไผ่ตกลงมาในแบบสโลว์โมชันอีกแล้ว หญิงสาวใจหายวาบ คิดหาทางรอดไม่ออกจริงๆ ทว่า...โชคดีเหลือเกินที่ไม้ไผ่ลำใหญ่นั้นตกลงมาห้อยร่องแรงอยู่เหนือหัวเธอเท่านั้น เนื่องจากเชือกซึ่งอยู่ปลายไม้ไม่ได้เปื่อยเช่นบริเวณที่ทรงกลดเหยียบ

จีรัศยามองไม้ลำใหญ่นั้นอย่างตื่นตะลึง เกือบครึ่งนาทีเธอจึงตั้งสติได้และเป่าปากออกมา คนขวัญกระเจิงจิกตาใส่ผู้ชายตัวใหญ่แถมซุ่มซำมซึ่งอยู่บนหัวเธอทันที ก่อนเตือนเขาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดอย่างยิ่ง “ระวังหน่อยสิคุณ ถ้ามันตกลงมาตีหัวฉัน ฉันคงตายไปแล้ว”

ทรงกลดที่ยังห้อยต่องตั้งอยู่บนไม้ไผ่กรอบๆ จำต้องขยับตัว

โดยใช้มือทั้งสองข้างต่างเท้า กว่าจะพบไม้ไผ่ที่แข็งแรงพอจะยืนได้หนึ่งอ
ก็ไหลโซมกาย ทว่าคนถูกต่อว่ายังมีแกใจเตือนคนที่ต่อว่าเขาด้วยความ
เป็นห่วง “เธอนั้นแหละระวัง ไม้ไผ่พวกนี้มันกรอบมาก เชือกที่ผูกเอาไว้
ก็เริ่มเปื่อยแล้ว ต้องหยั่งน้ำหนักให้ดี”

แทนที่จรัลสาจะยิ้มให้เขา ขอขอบคุณในคำเตือน เธอกลับแบ่ปาก
ให้ผู้ชายที่เธอคิดว่าไม่เอาไหน แค่นี้ตามลำไม้ไผ่ลงไปด้านล่างแค่นี้ยัง
ทำให้เธอต้องใจหายใจคว่ำ เกือบต้องตายไปแล้วเพราะไม้ไผ่ตีหัว

ผู้ชายแบบนี้จะไปปกป้องดูแลใครได้ ฉลาดแล้วที่อิงตงกั้วพ่อของ
เขาเลือกลูกชายอีกคนให้สืบทอดตำแหน่งแทน ไม่อย่างนั้นเขี้ยวสิงห์
ที่ห้าหาญจนตระกูลใดก็ไม่หาญต่อกร คงกลายเป็นสิงห์เขี้ยวหักเพราะ
คุณชายเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อคนนี่แน่!

ดูถูกทรงกลดจนสาแแก่ใจแล้ว หญิงสาวก็รีบไต่ลงไปเบื้องล่าง
อย่างรวดเร็ว รวากับต้องการประกาศให้เขารู้ว่า ผู้ชายอย่างเขานั้น
สู้ผู้หญิงอย่างเธอก็ยังไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นอย่าได้คิดมาเตือนเธอเชียย!

อาจเป็นเพราะต้องการรอดความสามารถมากจนเกินไป เธอ
จึงลืมหยั่งน้ำหนักตัวกับไม้ไผ่ที่โรยตัวลงไปเหยียบ ประมาทเพียงแค
นิดเดียวเธอก็ต้องห้อยต่องแต่งอยู่บนไม้ไผ่หนึ่งลำ ไม่ต่างกับที่ทรงกลด
เคยห้อยอยู่ เพียงแต่เธอไม่มีแรงยึดไม้ไผ่ได้เท่าเขา หญิงสาวใจหายแวบ
เมื่อมือที่ห้อยอยู่กับไม้ไผ่เกิดลื่น เธอไม่มีโอกาสได้ร้องขอความช่วยเหลือ
ด้วยซ้ำ เมื่อไกลตกลงมาจากไม้ไผ่ที่เกาะอยู่

ไม่ใช่แค่เธอคนเดียวหรอกที่ใจหายเพราะอุบัติเหตุครั้งนี้ ทรงกลด
ซึ่งมองเธออย่างเป็นห่วงก็ทำหัวใจหล่นหายเพราะเธอไปด้วย ชายหนุ่ม
เกือบจะตะโกนเรียกเธอออกไปแล้ว ถ้าไม่เห็นคนมือไวคว่ำไม้ไผ่ใกล้มือ
เอาไว้ได้ก่อน

ทรงกลดรีบไต่ลงมาอยู่เคียงข้างคนที่หัวใจเต้นระรัว เขาตะปะเธอ
แล้วรีบถาม “เป็นอะไรรีเปล่า”

ผู้ที่โชคดีคว่าไม่ใฝ่อีกคำซึ่งอยู่ต่ำลงไปไม่ถึงเมตรเอาไว้ได้ยังคง กอดไม้ไผ่ตรงหน้าเอาไว้แน่น หน้าตาเธอซีดเซียวไร้สีเลือด คงเพราะยัง ตกใจอยู่สาวปากแก่งจึงไม่อาจทำแก่งต่อไปได้อีก เธอเบนหน้าเขี้ยวขีด ไปหาเจ้านายแล้วพยักหน้า

“อะไร! เป็นอะไร เจ็บตรงไหน” ทรงกลดถามเสียงลั่นระรัว ดวงตาคมกวาดไปทั่วร่างกายเธอเพื่อหาความผิดปกติ

จิรัชยากัดริมฝีปาก กลั้วความเจ็บ กลั้วก้อนสะอื้นที่ถาโถม เข้ามา แล้วยื่นมือขวาไปให้ผู้ยี่นเบียดอยู่แนบชิดดู

เสี้ยนไม้ไผ่เล็กแต่ยาวเกือบครึ่งฟุตฝังอยู่ในฝ่ามือของเธอ แม้จะ ไม่มีเลือด แต่ก็ทำเธอเจ็บระบมνάดู

“อดทนหน่อย ไหวไหม”

“มันก็ต้องไหว” เธอกัดฟันตอบ ก่อนหักเสี้ยนส่วนที่ยาวเกะกะ มือให้ลั่นลง ทว่า...เธอยังไม่ใจแข็งพอจะดึงมันออก

“ฉันจะนำทางให้ ต่อไปเธอไต่ลงไปตามไม้ไผ่ที่ฉันแน่ใจแล้วว่า รับน้ำหนักได้นะ ช้าๆ ละ ไม่ต้องทำเป็นแก่งอีก”

หญิงสาวกัดริมฝีปากอีกครั้ง เจ็บทั้งใจ เจ็บทั้งมือ เพราะ พลังเหลือไปหน่อยเดียวเท่านั้น เธอเลยถูกนายหนุ่มเจ้าสำอางดูถูกเอา แบบนี้ น่าอายชะมัด!

แต่จะอับอายแค่นั้น ไม่พอใจเท่าไร จิรัชยาก็ไม่ใช่คนโง่ เธอจึง ค่อยๆ ไต่ลงมาตามทางที่ทรงกลดนำช้าๆ โดยมีเขาคอยระวังอยู่ไม่ห่าง ในที่สุดทั้งสองก็หย่อนกายลงมาบนพื้นได้อย่างปลอดภัย

“อดทนหน่อย เราต้องหาที่ปลอดภัยให้ได้ก่อนแล้วค่อยทำแผล ไหวไหม”

โอ้...เรื่องแบบนี้แม้ทรงกลดจะไม่เตือนเธอก็รู้อยู่แล้วละ นำ หญิงสาวซึ่งไปยังทิศทางข้างหน้า “ฉันเห็นจากข้างบนว่าตรงไปมีหมู่บ้าน เราควรไปขอความช่วยเหลือ”

ทรงกลดพยักหน้าเห็นด้วย เขาเหลียวซ้ายแลขวาก่อนตรงไปยัง กำแพงผู้ฟังที่เห็นอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มป็นขึ้นไปก่อนจะยื่นมือมาให้เธอนาที่นี้จิริสยาไม่อดอดอะไรอีกแล้ว เธอวางมือข้างที่ไม่เจ็บลงบนมือของเขาให้เขาช่วยดึงเธอขึ้นไป หนีไปให้พ้นจากสถานที่คุมขัง

วิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่ง ขาซ้ายกับขวาก้าวสลับกันเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

จิริสยารู้สึกว่าเหงื่อไหลท่วมตัวเธอไปหมด ร้อนจนอยากจะหยุดเพื่อถอดเสื้อคลุมออก แต่ในเมื่อคนที่วิ่งนำไม่หยุดรอ มีแต่จะเร่งให้เธอยิ่งเพิ่มฝีเท้าให้ทันเขา ผู้หญิงซึ่งถูกเลี้ยงมาให้แข็งแกร่งแบบเธอก็กัดฟันสู้ไม่ถอย

ทุกครั้งที่ทรงกลดลดระดับฝีเท้าลงแล้วหันมามอง ผู้หญิงซึ่งวิ่งตามมาจะค่อยๆ วิ่งเข้ามาใกล้เขา แม้ใบหน้าเธอจะเต็มไปด้วยเหงื่อ แม้ว่าแก้มเธอจะแดงคล้ายมะเขือเทศสุก แม้ว่าท่าทางของเธออ่อนล้า อ่อนแรงทุกทีเพราะวิ่งไม่ได้หยุดมาเป็นชั่วโมงแล้ว แต่เธอยังคงวิ่งต่อไปไม่หยุดโดยไม่เอ่ยปากขอร้องหรือขอความเห็นใจจากเขาเลยสักคำ

ยิ่งเธอทำที่เหมือนเข้มแข็งทั้งๆ ที่ใกล้จะล้มลงไปอยู่แล้ว ใจเขายิ่งนึกสงสัย อยากรจะอุ้ม หรือเรียกให้เธอลุกขึ้นชี้หลังเขาไป ทว่า...ถ้าทำเช่นนั้นก็จะยิ่งช้ากันไปใหญ่ เขาต้องเตือนตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าตอนนี้พวกเขากำลังหนีคนร้าย ดังนั้นแม้จะสงสัย เขาก็ต้องเอ่ยปากเร่งเธอราวกับคนใจร้าย

“เร็วหน่อย อีกนิดเดียว เธอเห็นนั่นไหม หลังคานั่น”

คำว่าหลังคานั่นจะทำให้จิริสยามีแรงฮึดมากกว่าการที่เขาพูดว่าเดียวพวกตีจะตามมาเป็นไหนๆ คนที่วิ่งบ๊อบแบ่เกือบจะหมดแรงเต็มทนเงยหน้าขึ้นจากพื้นดินเพื่อมองตรงไปยังความหวังข้างหน้าริมฝีปากอ้าออกเพื่อหอบหายใจคลี่ออกเป็นรอยยิ้ม เมื่อภาพตรงหน้าคือ

หลังคาสีแดงใกล้เข้ามาที่ละน้อย

เธอต้องยื่นมือให้ทรงกลดอีกครั้งเพื่อให้เขาดึงเธอข้ามรั้วสูงราวสองเมตรขึ้นไป

เมื่อเขากับเธอข้ามพังกำแพงซึ่งกั้นระหว่างพื้นที่รกร้างเต็มไปด้วยต้นไม้ ไปยังอีกฟากซึ่งควรจะเป็นหมู่บ้านจัดสรร ความหวังเรื่องรองก็พลันดับลง

หมู่บ้านที่ควรจะมีคนคึกคักกลับรกร้างว่างเปล่า บ้านแต่ละหลังเสร็จไม่เท่ากัน บ้างฉาบปูนเรียบร้อยแต่ยังไม่ได้ทาสี บ้างก็มีแต่ตัวบ้านฉาบปูน ไร้ประตูหน้าต่าง บ้างมีเพียงเสาโอดโง่ เห็นแล้วจิริสยากก็เข้าออดหมดแรงลงดี้อๆ

จริงๆ แล้วทรงกลดเองก็ผิดหวังไม่ต่างไปจากเธอเท่าไร แต่เขาแสดงอาการออกมาไม่ได้ ในยามที่คนข้างกายกำลังอ่อนแอ เขาต้องเป็นหลักให้เธอพักพิงจึงจะถูก

เพราะคิดเช่นนั้นร่างสูงใหญ่ที่เหนื่อยอ่อนไม่น้อยเพราะตั้งแต่เช้าจนถึงบ่ายคล้อยแล้ว อาหารหรือน้ำสักหยดก็ยังไม่ตกลงท้อง ก็ก้มลงไปซึ้นร่างที่นั่งหอบหายใจอยู่บนพื้นข้างตัวขึ้นมาในวงแขน

มันไม่ถูกไม่ควรหรอกที่จะยอมให้ผู้ชายมาถูกเนื้อต้องตัว ผู้ซึ่งถูกเลี้ยงดูมาในแบบหิวโหยแบบจิริสยาเตือนตนเอง ทว่า...เธอหมดแรงเสียแล้ว หมดทั้งร่างกาย แรงใจ นาที่นี้เธอต้องการพักสักหน่อยร่างที่ควรจะแข็งขึ้นจึงเอนศีรษะชบป่าของทรงกลด

ชายหนุ่มอุ่มจิริสยาเดินเข้าไปในบ้านหลังที่สามจากด้านหลัง บ้านหลังนี้ไม่มีประตูหน้าต่าง ผ่นังก่ออิฐไว้แต่ยังไม่ได้ฉาบ ส่วนบันไดขึ้นชั้นสองนั้นก็ยังมีเพียงบันได้ไม้ไผ่พาดเอาไว้แต่ให้ปีนขึ้นไป แม้จะไม่ใช่อันหลังที่แย่ที่สุด แต่ก็คงเรียกว่าน่าพักอาศัยไม่ได้

เขาอุ่มเธอเข้ามาวางในห้องที่ควรจะเป็นห้องรับแขก ก่อนบอกเธอว่า “เธออยู่นี่ก่อนนะ ฉันจะไปหาน้ำ”

จิรัศยาทำได้เพียงพยักหน้ารับ ก่อนหลับตาลง มือเธอยังคงมี
เสี้ยนไม้ไผ่อันยาวฝังอยู่บนฝ่ามือปูดตุบๆ อยู่ตลอดเวลา ริมฝีปาก
หรือก็แห้งผาก เธอรู้สึกเหมือนกำลังจะเป็นลมเพราะอากาศร้อน
ความเหนื่อย เครียด และความเจ็บปวดผสมกัน
ยามนี้คนแก่รู้สึกที่ตัวเองอ่อนแอเหลือเกิน...

4

ดวงตาเธอหรีหลับ ลมหายใจถี่กระชั้นเริ่มกลับเข้าสู่ภาวะปกติ สติค่อยๆ หายไป แต่ก่อนเธอจะหลับไป ทรงกลดซึ่งหายไปพักหนึ่ง ก็กลับเข้ามาพร้อมขวดน้ำโพลาลิส

เขาเดินเร็วๆ เข้ามานั่งขัดสมาธิข้างเธอ แล้วบิดฝาขวดออก จัดการดม ชิมรส แล้วออกตัวว่า “รสชาติไม่ดีเท่าไร แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรกิน” เขาว่าก่อนจะจดปากขวดบนริมฝีปากเธอ

รสชาติของน้ำไม่ดีอย่างที่เขาว่าจริงๆ มันมีกลิ่นอับเหมือนเก็บเอาไว้มานานแล้ว ทว่าจิตสยาก็ยังอดทนตี๋มลงไปหลายอีกแก้กระหายก่อนจะยกมือขึ้นผลักปากขวดออกจากปากเธอ เป็นเครื่องหมายว่าเธอไม่ต้องการน้ำรสชาติประหลาดนี้อีกแล้ว ดวงตาเธอปิดลงอีกหน ไม่ได้หลับหรอก แต่ต้องการพักเรียกพลัง นาที่นี้เธอคิดถึงแต่ตนเอง ไม่ได้สนใจคนที่ไปหาน้ำมาให้เธอเลย

ทรงกลดยกขวดน้ำที่เก็บมาได้จากบ้านหลังหนึ่งขึ้นจดปากตนเอง ดวงตาเขามองไปยังผู้ซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้า แต่เขาไม่ได้มองหน้าแดงๆ ของเธอหรอกนะ เพราะ...มันมีสิ่งอื่นที่ยั่วยวนสายตาของเขาให้มองอยู่

กระดุมเสื้อที่หลุดหายไปสองเม็ดทำพิษ ดึงสายตาของเขาให้ห่างไปจากทรงงอกที่กำลังสะท้อนขึ้นลงแรงๆ นั้นไม่ได้ มองอยู่นานจนอ้อมใจ

แล้วนั่นแหละ ต่อมสุขภาพบุรุษของเขาจึงได้ทำงาน

“เอ่อ...เสื้อเธอ จัดให้มันเรียบร้อยหน่อยเถอะ”

คนที่เอนหลังฟังผนังคล้ายกำลังหลับสะดุ้ง ตาที่เคยปิดสนิท พลันเบิกโพลง เธอรีบยกมือทั้งสองข้างขึ้นมากำสาบเสื้อโดยลืมไปเลยว่า มือขวาของเธอตอนนี้ยังคงมีเสี้ยนไม้ไผ่ติดอยู่ ดังนั้นเมื่อกำมือข้างนั้น มันจึงเจ็บจี๊ดขึ้นมาจนเธอร้องอุทานลั่น

คนที่ทำตัวเป็นสุขภาพบุรุษโดยการหันหน้าไปทิศทางอื่น รีบหันกลับมาแล้วควานเข้ามาหาเธอทันที และดึงมือที่เขาจำได้ว่ามีเศษไม้ไผ่ หักติดอยู่มาก

แผลตอนนี้เริ่มมีอาการบวมแดงซ้ำ ดูท่าว่าคงจะอักเสบนะ

“ควรจะต้องมันออก” ทรงกลมมองแผลแล้วทำตัวเป็นหมอ ในขณะที่คนไข้ซึ่งเจ็บระบบทำหน้าเหย

เธอรู้ว่าควรทำอย่างที่เขาว่า ควรดึงมันออกจะได้ไม่เจ็บจี๊ด เวลาแผลอกำมืออีก แต่...มันต้องเจ็บแน่ๆ เลย

ทรงกลมมองหน้าเหยๆ นั่นก็พอเอาได้แล้วว่าเธอคงกลัวเจ็บ จึงปลอบพร้อมๆ กับใช้นิ้วชี้และนิ้วโป้งจับเสี้ยนไม้ที่กว้างเกือบหนึ่ง เซนติเมตร และยาวประมาณหนึ่งนิ้วชี้ซึ่งติดอยู่ในฝ่ามือจิริสยาเอาไว้ มันใหญ่จนเขาจับได้ถนัด “เจ็บนิดเดียว”

เมื่อเขาปลอบจบ นิ้วที่จับเสี้ยนไม้ก็ดึงมันออกมาอย่างรวดเร็ว จนจิริสยาที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัวร้องออกมาไม่เป็นภาษา น้ำตาเธอไหลพราก มือซึ่งกุมสาบเสื้ออยู่เปลี่ยนมากุมมือที่ร้อนจี๋เจ็บแปลบทันที ไม่สนว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้เธอเปียหรือไม่ ตอนนี้เธอเจ็บมาก ปวดที่สุด รวดร้าวจนอยากจะลงปัดดินปัดๆ อยู่กับพื้นเพื่อคลายความเจ็บ เสียด้วยซ้ำ

นานพอสมควรเลยที่เดียวกว่าความเจ็บจะเริ่มคลาย ทว่าแผลยังคงปวดตื้อๆ และส่วนที่เคยมีเสี้ยนไม้ติดอยู่ก็มีอาการบวมซ้ำเป็นลิ่มม่วง

อย่างน่ากลัว

“ที่นี้ก็ล้างเอาสิ่งสกปรกออกเสียหน่อย” คุณหมอบำปิ่นเอื้อมมือมาหมายจะดึงมือเธอมาล้างให้ แต่คนเจ็บแล้วจำรีบกระดูกมือหนี แถมยังถลึงตาใส่เขาก็ด้วย

คิดเธอว่าหลังจากทำให้เธอเจ็บขนาดนี้แล้วเธอจะยอมให้เขาทำแผลให้อีก คนอะไรก็ไม่รู้ไม่เห็นใจคนอื่น แถมมือยังหนักยิ่งกว่าเท้าข้างเสียอีก!

“ไม่ต้อง ฉันทำได้” เธอตวาด

ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าไม่รู้จักรู้เห็นใจคนอื่นแถมมือหนักไม่ขัดใจเธอ เขาวางขวดน้ำเอาไว้ให้ก่อนบอก “พยายามใช้น้ำให้หน่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันไม่รู้ว่าจะมีน้ำให้ใช้ให้ดื่มได้อีกหรือเปล่า”

จิรัศยาขมวดคิ้ว และเงยหน้าขึ้นมองเจ้านายซึ่งลุกขึ้นจากพื้นแล้ว บัดเนือบัตตัวให้ฝุ่นออกไปจากสูทสีขาว เธอค้นปากอยากจะทำบอกพ่อคุณชายนั่นกว่าอย่าเสียเวลาปิดเลย ถึงปิดไปก็ไม่ทำให้สูทสีขาวสุดสวยของเขาหมดคราบสกปรกไปได้หรอก แต่พออ้าปากหมายจะพูดคำที่หลุดออกไปกลับไม่ใช่คำพูดต่อล้อต่อเถียงไร้ประโยชน์ แต่เป็นคำถามที่เธอสงสัยแทน

“คุณพูดเหมือนกับเราจะอยู่ที่นี้อีกนาน”

ทรงกลดก็มลงมองหน้าคนถามแล้วพยักหน้า “ฉันไปต่อไม่ไหวแล้ว พลังงานหมด แล้วเราอยู่ที่ไหน ควรจะหนีต่อไปทางไหนก็ไม่รู้ เราเหมือนคนตาบอด หนีต่อไปก็รังแต่จะสิ้นเปลืองพลังงานไปเรื่อยๆ คราวนี้ถ้าไปเจอคนร้ายหรือสัตว์ร้ายเข้าคงสู้พวกมันไม่ได้แน่”

“แล้วถ้าอยู่ที่นี้จะไม่เจอคนร้ายหรือสัตว์ร้ายรีง” จริงๆ แล้วจิรัศยาก็คงไม่รู้หรอกว่าทางเลือกไหนจะดีกว่ากัน แต่ตอนนี้เธอไม่พอใจเขาเลยอดคำนออกไปไม่ได้

“ถ้าอยู่ที่นี่เราเป็นฝ่ายตั้งรับ สู้กลับ แต่ถ้าออกไป เราจะกลายเป็น

เหยื่อถูกล่าที่ต้องหนี เธอคิดว่าอย่างไรเหน็ดกว่ากัน”

ผู้กับหนี หากต้องเลือกเธอก็ต้องการบักหลักผู้เช่นเดียวกับเขา ผู้แล้วตายยังดูมีเกียรติกว่าการหนีแล้วรอด คนที่ถูกเลี้ยงมาในแก๊งมาเพียบแบบเธอถูกสั่งสอนมาเช่นนั้น

เมื่อคิดได้แล้วหญิงสาวก็พยักหน้า “ฉันเห็นด้วยกับคุณ ผู้กับหนี ฉันเลือกผู้!”

ใบหน้าหล่อเหลาที่มีอมยิ้มมารวมกับแววคราวมีรอยยิ้ม “เธอเป็นนักสู้ เก่ง ใครสอนเธอ”

ทันทีที่เรื่องวกมายังประวัติของเธอ แม่นักสู้ก็ก้มหน้าหลบตาเจ้านาย แสร้งทำเป็นสนใจแปลบนฝ่ามือจนไม่ได้ยินคำถามของเขาเสียอย่างนั้น

ถ้าเป็นเมื่อก่อนทรงกลดอาจยอมปล่อยเธอไป แต่สำหรับตอนนี้...ไม่! เธอกับเขาควรจะต้องอยู่กันได้แล้ว

“พ่อเธอ หรือพี่เธอ”

ทรงกลดสังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าแม่สาวแกร่งตัวแข็งเกร็งขึ้นมาในทันที เธอคงกำลังคิดหาเรื่องโกหกเขาอยู่ละสิ เขาจะเกลียดที่สุดคนโกหกนี้!

“คุณรู้เรื่องฉันมานานแค่ไหนแล้ว” เสียงจรัสยาแม่บาทว่าเต็มไปด้วยความหวาดระแวง เธอค่อยๆ ลูกขึ้นยืน ดวงตาหวาดระแวงมองเขาราวกับเห็นเขาเป็นศัตรูซึ่งต้องระแวงระวัง

จริงๆ แล้วเขารู้เรื่องเธอได้อย่างไรและตั้งแต่เมื่อไหร่กันไม่ใช่ประเด็นใหญ่ ประเด็นสำคัญมันอยู่ตรงที่ว่า ถ้าเขารู้ว่าเธอเป็นใคร แล้วรู้หรือไม่ว่าเต่าศิลาไม่ได้จับเขามา ไม่ได้คิดจะฆ่าเขา เต่าศิลาถูกใส่ร้าย!

เพราะคนตรงหน้าถูกจับได้แล้วก็ไม่เถียง แต่กลับยอมรับง่าย ๆ โดยไม่เลือกโกหกต่อ ทรงกลดจึงอมยิ้มด้วยความพอใจเล็กๆ

“ยอมรับแล้วสิว่าเธอเป็นสายให้พวกเต่า มาสืบอะไร ต้องการรู้อะไร” เขารุกเข้าหาเธอ สืบเท้าเข้าไปใกล้ ส่วนผู้ที่ถูกรุกไล่ก็ทำได้

แค่เพียงเบียดหลังเข้าชิดผนังมากยิ่งขึ้น

เมื่อไม่มีทางหนี มันก็ต้องลุกขึ้นมาสู้ เอาสิ ให้มันรู้กันไปเลย!
นิสัยที่แท้จริงของจิริสยาเป็นเช่นนี้เอง มีอะไรก็พูดออกไปตรงๆ ชนกัน
ให้รู้ตัวรู้ชั่ว ชนะก็จบ แพ้ก็จบเช่นกัน

ความจริงแล้วการต้องปิดบังประวัติแล้วเข้าไปทำงานในนคร-
วานชท์ไม่ใช่เรื่องที่เขาอยากทำสักเท่าไรนัก ใครกันอยากหลอกลวงผู้อื่น
ใครอยากอยู่ด้วยความหวาดระแวง และคอยระวังว่าความลับอาจ
เปิดเผยขึ้นมาวันใดก็ได้ เธออยากจะทำบอกเขานักว่าทุกอย่างที่เขาทำ
ลงไปก็เพราะความจำเป็น อยากอธิบายให้เขาฟังทุกอย่าง เรื่องเข้าใจ
ผิดนี้จะได้จบ แต่...เธอทำเช่นนั้นไม่ได้ เธอบอกความลับของเธอแต่ศิลาให้
คนนอกฟังไม่ได้

ดังนั้นเธอจึงเลือกที่จะพูดความจริงออกไปเท่าที่พอจะพูดได้แทน

“ไม่ได้มาสืบอะไร ไม่ได้ต้องการรู้อะไร และไม่ได้ต้องการชีวิต
ของคุณด้วย” จิริสยาตอบตรงๆ เสียงดังฟังชัด “ตลอดเวลาสองปีที่
ฉันทำงานให้คุณ เคยเอาความลับที่คุณบอกฉันไปขายให้คนอื่นรีเปล่า
เคยทำร้ายคุณรีเปล่า ถ้าไม่ไ้ก็คงจะพอดคิดออก”

สายลมวูบหนึ่งพัดเข้ามาภายในบ้านร้าง ทว่าลมที่ควรจะพัดพา
ความร้อนให้จางไปจากอารมณ์ของหญิงสาวกลับยิ่งโหมกระพือ
ความร้อนในใจเธอให้ยิ่งปะทุ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเธอได้เห็นดวงตาของ
ผู้ชายตรงหน้าหรือลง สายตาเขาบ่งบอกชัดว่าไม่เชื่อคำพูดของเธอเลย
สักนิดเดียว

“พวกเราไม่รู้อะไรด้วย! ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับเรื่องที่คุณถูกจับมา
ในวันนี้ทั้งสิ้น เพราะถ้าพวกเขาเป็นคนจัดแจงเรื่องนี้จริง ฉันคงไม่ถูกพา
มาด้วย และปานนี้คุณก็คงลงไปนอนคุยกับปลาในทะเลเรียบร้อยแล้ว
ไม่มีโอกาสมาขึ้นไ้ถามเรื่องราวอะไรแบบนี้นักกับฉันหรอก”

สิ้นคำอธิบายที่เหมือนเป็นการเชิดชูแก๊งของตนเองมากกว่า

ทรงกลดก็หัวเราะออกมาเบาๆ ร่างสูงใหญ่ที่เดินเข้ามาจนเกือบประชิด จิรัศยาคุกคามเหลือเกิน “ดูเหมือนเต่าศิลาจะทรงอำนาจจริงนะ”

แม้หัวใจจะเต้นแรง กลัวโทษะของทรงกลดไม่น้อยเหมือนกัน แต่จิรัศยาก็ยังเซ็ดหน้าขึ้น เธอภูมิใจในชาติกำเนิดตน ไม่เคยละอายที่เป็นเต่าศิลา เพราะเธอมั่นใจว่าเต่าศิลาไม่เคยทำอะไรเลวร้ายน่าอับอาย “เราไม่ได้มีอำนาจเท่าเขี้ยวสิงห์หรือก แต่ถ้ามีใครคิดร้าย คิดร้ายสี่ เราแล้วละก็...เราก็ไม่เอาไว้เหมือนกัน”

ดวงตาคมจ้องตอบดวงตาเอาเรื่องของเธออยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะพยักหน้า ยกไหล่ แล้วพูดออกมาง่ายๆ ว่า “ฉันเชื่อ”

“คุณเชื่อ!” คนที่คิดว่าต้องอธิบายจนปากเปื่อยปากแฉะเบิกตากว้าง ตะลึงไปเลยเมื่อทรงกลดเกิดจะยอมเชื่อเธอง่ายๆ เพียงแค่พูดออกไปไม่กี่ประโยคเท่านั้น มันจะง่ายไปไหม “คุณเชื่อจริงๆ นะหรือ”

ชายหนุ่มค่อยๆ เดินถอยหลังออกไป ไม่แสดงท่าที่ขมขู่หรือคุกคามเธออีกแล้ว “จริง การข่าวฉันไม่ด้อยกว่าพวกเต่าหรือกนะ จิวก็เคียดจะมีลูกสาวเพียงแค่มึงคนเดียว รักตั้งแก้วตาดวงใจ พ่อเธคงไม่ยอมให้เธอถูกจับมา หรือถ้าจะสร้างสถานการณ์ การที่เธอถูกรังแกมันก็เกินไปหน่อย ไม่มีพ่อคนไหนยอมให้ลูกน้องเลวๆ มาแตะต้องตัวลูกสาวสุดที่รักได้หรอก”

“อ้าว นี่แสดงว่าคุณไม่เชื่อที่ไอ้เลวพวกนั้นพูดตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหม แล้วมาถามฉันทำบ้าอะไร” จิรัศยาแหงนไล่ เกือบจะเดินไปกระชากคอเสื้อเขาด้วยซ้ำ ถ้ามีมือไม่เจ็บนะนะ

ไหล่นาๆ ยกขี้นยกลงเร็วๆ อย่างน่าหมั่นไส้ “ดูปฏิกิริยาของเธอเพื่อความแน่ใจ”

คำดาหยาบคายที่เคยได้ยินพี่ๆ ด่าใส่กันตอนที่คิดว่าเธอไม่อยู่ติดอยู่ตรงริมฝีปาก จิรัศยาอยากจะใช้คำด่าที่เธอรู้ทั้งหมดนั้นด่าเขาเหลือเกิน แต่เหมือนทรงกลดจะรู้ความปรารถนาของเธอจึงไม่คิดจะอยู่

ให้เธอดำ เขากวาดตามองไปที่บ้าน ก่อนสายตาจะไปหยุดอยู่ที่บันได
ไม้ไผ่ และก้าวเร็ว ๆ เข้าไปใกล้บันไดนั้นก่อนตัดสินใจเป็น

“นั่นคุณจะขึ้นไปทำไม” จิรัชยาอดถามไม่ได้

ผู้ที่ปีนขึ้นไปได้ครึ่งทางแล้วเหลียวกลับมามอง “ดูลาดเลา ปานนี้
ไอ้ตึกพังแล้ว และมันคงกำลังตามหาเรา”

คอหญิงสาวเกิดแข็งขึ้นมาเฉยๆ เมื่อคิดตามคำพูดของทรงกลด
เธอไม่รู้ว่ามีพวกกี่คน ถ้าพวกมันตามมาแล้วพบเธอกับเขา เธอจะ
สู้พวกมันได้ไหมเมื่อเร็วแรงหุดหายไปได้ตั้งครึ่ง มือข้างถนัดก็มาจับ
แถมอาวุธหรือเครื่องทุ่นแรงอะไรก็ไม่มี จะทำอย่างไรจึงจะรอดไปจาก
ที่นี่ได้หนอ

บนชั้นสองของบ้านที่ยังสร้างไม่เสร็จดูจะมีสภาพดีกว่า
ชั้นล่างนิดหน่อย ทรงกลดเห็นห้องซึ่งกั้นเอาไว้แล้ว ทุกห้องฉาบปูน
บนผนังเรียบร้อย แต่ไม่มีหน้าต่างหรือประตู บางห้องมีฝ้าเพดาน
บางห้องก็มีเพียงแคโครงหลังคาไม่มีฝ้า

เขาก้าวเข้าไปในห้องห้องหนึ่ง จากตรงนั้นเขาเห็นคอนโดฯ ซึ่งเป็น
สถานที่กักขังเขาเอาไว้ลึบๆ มันไกลจนมองไม่ออกว่า ณ ขณะนี้มี
คนร้ายกำลังตามเขามาที่นี่หรือไม่

ชายหนุ่มขยับเข็มขัดหนึ่งที่มีหัวเข็มขัดเป็นโลหะสีเงินรูปสี่เหลี่ยม
ผืนผ้าเรียบๆ สอดนิ้วเข้าไปข้างหลังโลหะสีเงินนั้น เข็มขัดเส้นนี้ดู
ภายนอกก็เป็นแค่เข็มขัดธรรมดา แต่หากถอดออกมาดูจะเห็นทันทีว่า
ด้านหลังมีกลไกบางอย่างที่คนมองอาจไม่รู้ว่าจะเอาไว้ทำอะไร แต่เขากับ
อรรถนพ...คนที่นำเข็มขัดมาแล้วบังคับให้เขาสวมตลอดรู้ดี

เข็มขัดเส้นนี้ฝังจีพีเอสเอาไว้ เพียงแค่กดปุ่ม มันก็จะส่งสัญญาณ
ไปยังโทรศัพท์มือถือของอรรถนพทันที

เขาส่งสัญญาณไปตั้งแต่ตอนที่หนีออกมาจากคอนโดฯ ร่างได้แล้ว

ปานนี้หรือรณพที่นำจะกำลังตามหาเขาว่านคงได้รับสัญญาของเขาแล้ว และผู้ที่คอยดูแลเขามานานคงมาช่วยได้ทันก่อนเขากับจิรัศยาจะเป็นอะไรไปมากกว่านี้

สบายใจไปเปลาะหนึ่งแล้วบุรุษรูปงามก็ก้มลงดูสารรูปตนเอง เมื่อเห็นความโทรมของตนเองแล้วก็อดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้

นี่ถ้าอรรณพมาเห็นเขาอยู่ในสภาพแบบนี้ มีหวังคงรีบหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายรูปเขาเอาไว้แน่

ตั้งแต่เขาเปลี่ยนจากแซ่ของพ่อมาใช้นามสกุลย่นตรวณิช ของตา เขาก็ไม่เคยลงมาคลุกดินคลุกฝุ่นอีกเลย

จากเด็กธรรมดาๆ กลายมาเป็นคุณหนูที่มีคนรอมือรองเท้า ไปไหนมาไหนเรียกได้ว่าแทบจะไม่ต้องเดินเสียด้วยซ้ำเพราะมีคนอุ้มตลอด ดังนั้นจะแปลกอะไรที่การถูกเลี้ยงมาให้อยู่กับความสวยงาม สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย จะส่งผลให้เขากลายเป็นหนุ่มเจ้าสำอาง สมบูรณ์แบบตั้งแต่หัวจดเท้าแบบทุกวันนี้

ทรงกลดถอนหายใจยาวก่อนถอดสูทสีขาวที่ตอนนี้กลายเป็นสีน้ำตาลอมส้มไปแล้วออกจากกาย เสื้อสีขาวด้านในส่วนที่สูทคลุมเอาไว้ยังขาวสะอาดดี แต่...ตัวเขาเริ่มมีกลิ่นหนอยๆ

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น ไม่ชอบที่ตนเองมีสภาพแบบนี้เลย จริงอยู่ว่าเวลาเขาออกกำลังกายมันก็มีเหงื่อ เมื่อมีเหงื่อก็ก็นิยมมีกลิ่น แต่เขาไม่เคยยอมให้กลิ่นไม่พึงประสงค์อยู่ติดกายเขานาน เขาจะรีบอาบน้ำและพรมน้ำหอมให้กลิ่นกายกลับมามีกลิ่นหอมกุ่มกุ่มอยู่เสมอ

บอกตามตรงว่าพออยู่ในสภาพแบบนี้แล้ว...เขาไม่กล้าเข้าใกล้เธอจริงๆ

เมื่อคิดถึง ‘เธอ’ ดวงตาวาววรีคมกริบราวใบมีดโกนก็มองไปทางด้านหลัง แม่เต่าสาวเพิ่งคลานตัวมเตี้ยมตามเขาขึ้นมายังชั้นบนของบ้าน เธอเสียงไม่เดินมายังจุดที่เขายืนอยู่ แต่เดินไปรอบๆ ชั้นบนของบ้าน

ดวงตากลมโตที่ไม่มีแว่นอันโตบดบังอีกต่อไปสำรวจพื้นที่ภายนอกบ้าน
ดูจเดียวกับที่เมื่อครู่เขาเพิ่งสำรวจไป

ยิ่งดู ยิ่งสังเกต ก็ยิ่งรู้ว่าเธอนั้นถูกเลี้ยงดูมาดี เก่งทั้งบุ๋นทั้งบู๊
ยิ่งการดีสองหน้านี่คงเป็นเรื่องถนัดของเธอเลย!

ในที่สุดสาวซึ่งเก่งไปเสียทุกด้านก็เดินมาหยุดอยู่หน้ากรอบประตู
ห้องที่ทรงกลดขี้นอยู่ เธอถอดเสื้อนอกออกแล้วเช่นกัน ตอนนีพอนบน
ของร่างเล็กแบบบางมีเพียงเสื้อแขนกุดสีขาวซึ่งปราศจากกระดุมสองเม็ด
บนทำให้มือข้างหนึ่งของเธอต้องคอยจับสาบเสื้อให้ทบเข้าหากันอยู่เรื่อย

ทรงกลดรีบดึงสายตาให้เหมินมองไปทางอื่นจะได้ไม่จับจ้องยัง
ส่วนที่ทำให้สมองเขาคิดอะไรไม่เป็นเรื่องอยู่เรื่อย มือใหญ่ชี้ไปยัง
กรอบหน้าต่างตรงหน้า

“คอนโดฯ ที่ซึ่งเราอยู่ทางนั้น”

จิรัชยาเดินเข้ามาภายในห้อง มองตรงไปยังกรอบหน้าต่างที่
ทรงกลดชี้ เธอเห็นภาพคอนโดฯ ร่างนั้นอยู่ไกลๆ “เราต้องหาอาวูธ
และหาที่ซ่อนตัว ที่นี้อยู่ไม่ไกลจากคอนโดฯ นั่นเท่าไร และมันก็เด่น
สะดุดตาพอที่ไอ้พวกนั้นจะระดมคนมาค้นหาพวกเรา”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าทรงกลดอีกครั้ง “พร้อมกับพี่ชายสอน
เธอมาดีจริงๆ”

มันเป็นคำแดกดัน ไม่ใช่คำชมแน่ๆ ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่ดวงตา
จิรัชยาจะเป็นประกายวาววับพร้อมเอาเรื่อง

เห็นแบบนี้แล้วทรงกลดที่ไม่อยากถกเถียงเรื่องไร้สาระก็รีบชี้ไป
ยังฝ้าเพดานของห้อง “ถ้าพวกมันมาหาเราที่นี่จริง เธอควรขึ้นไปซ่อนตัว
ข้างบนนั่น”

หญิงสาวแหงนหน้าขึ้นมองฝ้าเพดานฉาบเรียบที่อยู่บนศีรษะ
ของเธอ “จะขึ้นไปได้อย่างไร”

“ห้องด้านนอกมีส่วนที่ยังบุฝ้าไม่ทั่ว ฉันจะเอาบันไดขึ้นมาพาด

แล้วให้เธอป็นขึ้นไป”

จริศยาเกือบจะพยักหน้าเห็นด้วยอยู่แล้ว ถ้าไม่จุกคิดขึ้นมาได้
อย่างหนึ่ง “ฉันนะไม่มีปัญหา ฝ่าน่าจะรับน้ำหนักฉันได้ แต่คุณล่ะ
ตัวไม่ใช่บ่อยๆ ขึ้นขึ้นไปมีหวังทะลุฝ้าลงมาเน”

“ฉันไม่คิดจะชอนบนนั้นอยู่นอยู่แล้ว” ทรงกลดบอกแผนของเขา
ออกไป “ถ้าพวกมันมาจริง ฉันจะป็นออกไปชอนที่ต้นไม้เน”

ต้นไม้ที่ทรงกลดพูดถึงคือต้นไม้ม่วงซึ่งปลูกเอาไว้บริเวณหน้า
บ้าน คงปลูกมาหลายปีแล้วจึงแผ่กิ่งก้านสาขามายังกรอบหน้าต่างใน
ห้องที่พวกเขาเียนอยู่ ใบมะม่วงที่ไม่เคยลิดออกก็ตกหนา พอพรางตาคน
ได้อยู่

“รอที่เผลอเพื่อจัดการพวกมันทีละคน”

ได้เียนแผนของทรงกลดแล้วจริศยาก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้
“คุณนี่นะจะจัดการพวกมันทีละคน” ดูถูกคุณชายที่เธอคาดว่าคุณ
ไม่เคยแม้แต่จะบีบดสักตัวเรียบบร้อยแล้ว หญิงสาวก็สายหน้าแล้ว
ลงความเห็นว่ “อย่าเลย ฉันว่าคุณไปหาที่ชอนให้มิดชิดกว่าไ้ต้นไม้เน
จะดีกว่า การทำให้พวกมันคิดว่าเราไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วว๊บบๆ ไปหาที่อื่นนะดี
ที่สุด แต่ถ้าโชคร้าย มันเจอร่องรอยหรือหาพวกเราเจอ ถึงตอนนั้น
ก็ต้องสู้!”

ดวงตาคมหรือลงเมื่อเขาได้เียนถ้อยคำปรามาสเต็มสองหู ทรงกลด
เกือบจะโกรธคนพูดอยู่แล้วเขี้ยว หากเขาไม่จุกคิดได้ว่า...ทำไมเขาต้อง
โกรธเธอด้วย

ในสายตาของเธอ เขาคงเป็นแค่คุณชายเหยียบขี้ไ้ไม่พอ วันๆ
เอาแต่นั่งเ็นเอกสาร ประชุมงาน คิดแผนงาน ขึ้นิวสั่งงาน หรือไม่ก็
โอบเียวเกี่ยวสาวตามงานปาร์ตี้สินะ

แม้จะคิดได้ว่าไม่ควรโกรธ ทว่าชายหนุ่มก็ยังขบกรามจนขึ้นสัน
ดวงตาที่จับจ้องเธอยังฉายประกายวาววับ

พอจิรัชยาเห็นสายตาเจ้านายเขียวปัดจิ้งเพิ่งรู้ว่า เธอได้กระทำการอันไม่สมควรลงไปเสียแล้ว แต่จะทำอย่างไรได้ละ พอเธอหลุดออกจากโคมหน้าเลขาฯ เว้นสุดซื่อ นิสัยแท้จริงก็ฉายออกมาแบบนี้ละ

“ฉันเตือนคุณดีๆ มาทำตาเขียวใส่แบบนี้ทำไม เอาละๆ ถ้าคุณอยากทำตัวเป็นแรมโบ้สักละก็ เชิญ! แต่ถ้าถูกพวกมันจับได้ อย่าบอกก็แล้วกันว่าฉันซ่อนอยู่ที่ไหน”

เมื่อคำดูถูกยังคงดังออกมาจากปากจิ้งลิ้มนั้นไม่หยุด ทรงกลดก็คิดอยากจะทำอะไรบ้าๆ แบบพระเอกหนังไทยสมัยสามสิบปีก่อน อยากจูบแล้วโดนตบจริงๆ พับฝ่า!

ลมเย็นพัดผ่านเข้ามาจากหน้าต่างอีกครั้ง คราวนี้ทรงกลดได้กลิ่นขึ้นของฝนลอยตามลมมาด้วย เขาสูดลมหายใจเข้าแรงๆ แล้วขยับไปยืนใกล้หน้าต่างยิ่งขึ้น

มองขึ้นไปบนฟ้าเขาเห็นเมฆดำก้อนใหญ่ค่อยๆ เคลื่อนมายังบริเวณหมู่บ้านร้าง ชายหนุ่มอดหัวเราะเบาๆ ออกมาได้ ก่อนพิมพ์ “ดูท่าสวรรค์จะเข้าข้างเรา”

“อะไรนะ” จิรัชยาได้ยินสิ่งที่เขาพูดไม่ค่อยถนัด จึงขยับเข้ามาใกล้อีกนิดก่อนถาม

ทรงกลดยกมือชี้ไปบนท้องฟ้าที่ฝนเริ่มตั้งเค้า “ยังกินน้ำไม่อิ่มใช่ไหม อีกเดี๋ยวเราจะมีน้ำกิน มีน้ำล้างทำความสะอาดแผล แล้วฝนยังจะช่วยชะร่องรอยของเรากับถ่วงเวลาพวกมันได้อีก”

เพราะวุ่นกับการหาทางรอด จิรัชยาจึงไม่ได้ดูฟ้าดูฝน ดังนั้นเมื่อทรงกลดชี้ให้เธอมองพร้อมบอกล่าวถึงข้อดีของฝนให้เธอฟัง หญิงสาวก็แทบจะก้มลงกราบเทพเจ้าที่บันดาลฝนให้ตกลงมาตอนนี้

5

ฝนหลงมาไม่ขาดสาย เสียงครืนๆ พร้อมแสงสว่างวาบ
เกิดขึ้นเป็นระยะๆ

แรกที่เดียวจิริศยาที่ดีใจหรือก็ได้กินน้ำจนอึดท้อง ได้นำฝนช่วย
ชะล้างคราบสกปรก ทำความสะอาดแผลและร่างกายให้สดชื่นขึ้น
แต่หลังจากนั้น...มันหนาว

พอบอกตัวเองว่าเธอหนาว ร่างเล็กๆ ที่ซุกอยู่บริเวณมุมห้องก็
สั่นสะท้าน อาการแบบนี้จิริศยาารู้ดี...เธอกำลังจะเป็นไข้

พื้นเธอเริ่มกระทบกันดังกึกๆ มือทั้งสองข้างกอดเข้าเข้ามาหาตัว
เธอนึกโกรธตัวเองที่ตัดกระโปรงยาวจนกลายเป็นกระโปรงสั้นจู้ ทำให้
ตอนนี้ขาเธอเย็นเฉียบ และปลายเท้าเย็นจนไร้ความรู้สึกไปแล้ว

ทรงกลดป็นขึ้นมานบนชั้นสองของบ้าน ก่อนจะดึงเอาบันไดไม้ไผ่
ขึ้นมาไว้เพื่อความปลอดภัย ในกระเป๋าเสื้อนอกของเขามีขวดใส่น้ำฝน
จนเต็มอยู่สองขวด หลังจากเขาดึงบันไดขึ้นมาแล้วก็ล้วงเอาขวดน้ำ
ออกมา เดินเข้าไปหาคนซึ่งนั่งคู้คู้บริเวณมุมห้อง

ดวงตาเขาฉายแววเป็นห่วงเมื่อเห็นจิริศยาถอดตัวเองแน่นแบบนี้
“นี่น้ำอีกสองขวด” เขายื่นส่งให้เธอแต่เธอไม่รับ เมื่อเห็นแบบนี้
เขาก็นำขวดน้ำไปวางรวมกับขวดอื่นๆ ซึ่งอยู่ข้างกายเธอ ก่อนเลื่อนตัว

มานั่งฟังผนังข้างคนที่กำลังสิ้นเพราะความหนาว

มองอยู่ไม่นานเขาก็ตัดสินใจถอดเสื้อนอกเปื้อนฝุ่นออกแล้วนำมาคลุมให้เธอ เป็นเหตุให้คนหนาวจนลั่นลิ้มตาขึ้น พึมพำขอบคุณ

“อดทนหน่อย เข้าใจไหม”

จิรัศยาพยักหน้าก่อนกัดฟันพูดออกมา “ฉันอดทนอยู่”

“เก่ง” ทรงกลดชมออกมาจากใจจริง “พวกเต่าสอนเธอมาดี”

เมื่อเจ้านายพูดถึงเรื่องครอบครัวเธอ จิรัศยาที่อยากนอนพักก็จำต้องลืมนั่งขึ้นมา “เราไม่ได้ทำจริงๆ เราไม่ได้อยากฆ่าคุณ เราไม่มีเหตุผลที่จะทำ”

“ฉันก็บอกแล้วไงว่าเชื่อ”

“คุณเชื่อง่ายไป”

ทรงกลดหัวเราะเมื่อเห็นความขี้ระแวงของแม่เต่าสาวตัวจ้อย

“ทำไมคุณถึงเอาฉันมาไว้ใกล้ตัว” แม้สติของจิรัศยาจะอยู่กับตัวไม่ครบถ้วน ทว่าความอยากรู้อยากเห็นทำให้เธอถามออกไป

“เขาว่า...จงเก็บมิตรไว้ใกล้ตัว แต่จงเก็บศัตรูไว้ใกล้ตัวยิ่งกว่า”

“ฉันไม่ใช่ศัตรูของคุณนะ!”

“แล้วเธอมาที่บริษัทฉันทำไม ปลอมตัวทำไมถ้ามีเจตนาบริสุทธิ์”

“พ่อฉันหิวโหย” จิรัศยาค่อยๆ เรียบเรียงคำพูดออกมา ตั้งใจจะประกาศเจตนาของเธอให้เขารู้ แต่ก็...ไม่เปิดเผยความลับของกลุ่มออกไปเช่นกัน “ในกลุ่มเรามีกฎว่า เมื่อลูกเต่าโตเต็มวัยแล้ว ต้องออกไปหาประสบการณ์ภายนอกสองปี”

“เพราะแบบนี้เธอถึงมาทำงานกับฉัน และเมื่ออาทิตย์ก่อนก็ยื่นใบลาออก”

“ใช่” จิรัศยายอมรับ “ฉันมาหาประสบการณ์ครบกำหนดแล้ว ฉันกำลังจะกลับบ้าน” เมื่อคิดถึงบ้าน...คนที่กำลังอ่อนแอเพราะพิษไข้ก็รู้สึกว่าระบอบตาเธอร้อนผ่าว

“แล้วทำไมถึงเลิกฉัน ทำไมต้องมาทำงานที่บริษัทฉัน”

“ถามจริง ถามให้มันได้อะไรขึ้นมา” พอถูกถามมากๆ เข้า คนที่ไม่อยากตอบอะไรให้ความลับสุดยอดของเธอต้องเปิดเผยก็ขึ้นเสียง “รู้แต่ว่าไม่ได้มีประสงค์ร้าย ไม่เคยทำเรื่องเลวร้ายให้คุณต้องเดือดร้อนแค่นั้นก็ว่าจะพอแล้วไม่ใช่หรือ” พูดจบจิตวิสัยก็เบี่ยงหน้าหนี หลับตาคลายกับอยากพักผ่อน

แต่เธอจะพักได้หรือในเมื่อทรงกลดยังไม่สิ้นคำถาม “ถ้าเธอไม่ตอบฉันก็คงต้องเดาเอาเอง” ชายหนุ่มยิ้มกว้างก่อนเดาว่า “พอเธอคงไม่ได้คิดจะจับคู่เธอกับฉันหรอกนะ”

คนหลับตานิ่งทำเหมือนหลับสะดุ้งตื่นขึ้นมาตีหน้ายักษ์ใส่ผู้ชายหลงตัวทันที “บ้า! พอฉันไม่คิดอะไรบ้าๆ แบบนั้นหรอกอะ”

“จริงหรือ” เมื่อเห็นจิตวิสัยไม่โจนหน้าซีดๆ เริ่มมีสีเลือดขึ้นมาบ้าง ทรงกลดก็ยิ่งยั่วเย้า ด้วยหวังว่าความโกรธอาจทำให้แม่ตัวจ้อยนี้อุ่นขึ้นมาได้บ้าง และอีกประการ...เขาอาจยั่วเธอขึ้นจนเธอเปลือยพูดความลับออกมาก็ได้

ฮึ! จะให้เขาเชื่ออย่างนั้นหรือว่าเธอปลอมตัวมาเพื่อฝึกงานจริงๆ อย่างที่ว่า ถึงเขาจะรูปหล่อ แต่ก็ไม่ใช่

“ฉันไม่เชื่อ ผู้ชายที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมแบบฉัน ใครๆ ก็อยากจับลูกสาวใส่พานมาให้ทั้งนั้น”

โอ๊ย! มันจืด มือข้างไม่เจ็บใต้สูกทสี่ขาวกำแน่น ความโกรธที่ถูกจัดให้อยู่ในประเภท ‘สาวๆ พวกนั้น’ ทำจิตวิสัยร้อนผ่าวไปหมด “หลงตัวเองมากไปแล้ว! จะบอกอะไรให้ล่ะ ต่อให้โลกนี้มีคุณเป็นผู้ชายคนเดียวในโลกฉันก็ไม่มีทางแล แบบคุณนะไม่ใช่สเปกฉันเลย และก็อย่างที่ฉันรู้พอรักฉันมาก ถ้าฉันพูดว่าไม่ พอกก็ไม่มีวันจับฉันใส่พานถวายให้คุณหรอก”

ความตั้งใจจะให้เธออุ่นขึ้นเพราะอารมณ์โกรธ หรืออาจจะเปลือย

พูดความลับออกมากลายเป็นเรื่องเล็กไปทันทีที่เขาได้ยินประโยคที่ว่า ...เขานั้นไม่ใช่สเปก ประโยคนั้นแม้ไม่มีคำหยาบหว้ามั่นใจหัวใจเขา อย่างแรง

ทำไม...ผู้ชายในฝันห้าปีซ้อนแบบเขายังไม่ได้มาตรฐานของ ยายเต๋าตาโตนี้้อีกหรือ

“แล้วสเปกเธอเป็นยังไง ถ้าไม่เหมือนฉันเลย ก็คงจะเป็น... พวกใช้แรงงาน เตี้ย ดำ ขี้เหร่ ยากจน สกปรก...”

ก่อนทรงกลดจะสาธยายสภาพของผู้ชายที่เธอคิดว่าน่ารังเกียจ ที่สุดในโลกออกไปครบ กำปั้นของจิรัศยาที่พุ่งตรงมายังปากเขา

คืนที่ทรงกลดซ้อมมวยกับอรรถนพเป็นประจำ เขาจึงหลบหมัด เธอได้อย่างไม่ยากเย็น

“ปากแบบนี้เงาถึงยังหาเมียให้แม่ไม่ได้!”

ทรงกลดไม่โกรธสิ่งที่เธอเพิ่งพูดออกมาสักนิด ความจริงเขากลับ เห็นด้วยเสียอีก “ใช่ เพราะฉันตั้งใจจะหาเมียให้ตัวฉันเอง ไม่ใช่หาเมีย ให้แม่ ถึงได้อยู่เป็นโสดมาจนถึงตอนนี้”

หญิงสาวทำปากขมุบขมิบ อยากจะตอกหน้าเขากลับไปเหลือเกิน ว่าอย่างเขาน่ะไม่มีใครอยากได้หรอก แต่เธอดันเป็นคนไม่ชอบพูดโกหก ดังนั้นจึงทำได้เพียงกัดฟัน ขมใจ พลิกตัวหันหลังให้คนที่เธอไม่ปรารถนา จะเสวนาด้วยอีกแล้วทำเป็นหลับ

“อะไรกัน ยอมแพ้แล้วเหวอ” ทรงกลดยั่วเข้าต่อเพราะรู้สึก สนุกกับการได้ตอปากต่อคำกับเธอ “แม่เต๋าน้อย” เขาชะงักหน้าไป เรียก แต่ดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์อันใด

จิรัศยาไม่เหมือนผู้หญิงคนใดที่เขาเคยพบเคยรู้จัก เธอ...เป็นคน ปรารถนาที่เขาใจไม่ถึง และเพราะเธอคาดเดาไม่ได้นี่แหละ เขา จึงรู้สึกสนุกและอยากรู้จักตัวตนของเธอให้มากขึ้น

ผู้หญิงใส่แว่นกรอบดำอันใหญ่ สวมสูทดำแสนเซ็กซี่ชุดนั้น

ยื่นขอบแฟ้มสูงเกือบมิดหัวเธออยู่หน้าลิฟต์

เธอ...สะดุดตาทรงกลดตั้งแต่แรกเห็น ช่วยไม่ได้นี่ ก็เขาชอบผู้หญิงตัวเล็กใส่แว่นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

เพราะรู้สึกว่าเขาน่ารักดี ชายหนุ่มจึงทำในสิ่งที่ปกติไม่เคยกระทำ เขาเดินเข้าไปใกล้ แล้วถามเธอด้วยเสียงนุ่มๆ ว่า ‘ผมช่วยถือไหมครับ’

วินาทีที่ใบหน้าเล็ก ๆ นั้นหันมามองเขา เป็นวินาทีที่เธอขโมยหัวใจของเขาไป เธอทำได้ง่าย ๆ เพียงแค่...ยิ้ม

ทรงกลดยิ้มตอบเธอเหมือนคนโง่ มือที่หมายจะช่วยถือแฟ้มให้เธอชะงักค้าง ทุกอย่างรอบกายคล้ายจะหยุดนิ่ง จนสรรพสิ่งที่ยื่นอยู่ข้างหลังเขาต้องเข้ามาสะกิด แล้วถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า

เมื่อสติกลับคืนมาแล้ว เขาก็แย่งเอาแฟ้มตั้งสูงนั้นมาถือเอาไว้เอง ทว่า...แม่สาวแว่นไม่ยอมปล่อยให้เขาช่วยเหลือเธอง่ายๆ เธอยึดยึดแฟ้มเอาไว้แน่น ปากก็พร่ำว่า

‘ไม่เป็นไรค่ะ ฉันถือเองได้’

‘ผมช่วย’ ทรงกลดยังยึด แต่เธอยังคงปฏิเสธ ยื้อกันไปยื้อกันมา แฟ้มตั้งนั้นก็มันหล่นลงไปกองกับพื้น

อุบัติเหตุที่คาดไม่ถึงนั้นทำให้ทรงกลดเห็นท่าทางน่ารักๆ ของเธออีกครั้ง อាកารตาโต ห่อปากเป็นรูปตัวโอของเธอนั้น...น่าเอ็นดูมาก

ทันทีที่ร่างจ้อยทรุดตัวลงนั่งยองๆ กับพื้นเพื่อรวบรวมแฟ้มซึ่งกระจายเกลื่อนหน้าลิฟต์ ทรงกลดก็นั่งตาม มือเขาช่วยรวบรวมแฟ้มแต่ตา...จ้องน้องแว่นไม่กะพริบ เสียตายจริงที่เธอไม่มองเขาเลยแม้แต่นิด เธอคงซื่อๆ

เพราะความถูกต้องตั้งใจ ประธานเครือข่ายบริษัทวิทยุการบินฯจึงสั่งให้มือขวาของเขาสืบให้ได้ว่าเธอเป็นใคร ทำไมถึงน่ารัก...เฮ้ย! มาทำอะไรที่ตึกของเขา

เพิ่มข้อมูลส่วนตัวของน้องแว่นสุดน่ารักทำเอาทรงกลดขมวดคิ้วมุ่น และทันทีที่เงยหน้าจากเพิ่มขึ้นมองอรรถนพ บอดี้การ์ดร่างใหญ่ที่หากเปลือเมื่อไรเป็นอันต้องกลายร่างเป็นผู้คุมเขามากกว่าเป็นการ์ดก็สาธยายยาวยืด

‘ผู้หญิงคนนี้โกหกเกือบทั้งหมด เท่าที่ตามสืบมาได้ เธอไม่ใช่ลูกกำพร้า แต่เป็นลูกสาวของจิว๊กี้เคียง เป็นคุณหนูของพวกเต่าศิลา ส่วนหน้าตา สมัยยังเรียนก็ไม่ได้ดูเซยขนาดนี้ ผมไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงได้ปรับเปลี่ยนรูปลักษณะนี้ให้สะดุดตาคุณ มีแผนอะไรแปลกๆ รีเปล่าก็ไม่รู้ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมกำลังให้สายในเยาวราชสืบเรื่องนี้อยู่ คาดว่าอีกไม่นานก็คงได้คำตอบ’

ดวงตาที่มีแววสงสัย ไม่ไว้ใจ และเสียชีวิต มองรูปถ่ายของเต่าสาวสายสืบที่อยู่ในแฟ้ม รูปพวกนั้นเป็นรูปสมัยเธอยังอยู่ในวัยเรียน ส่วนมากเป็นภาพเดี่ยว และจริงดังที่อรรถนพว่า...เธอในวันนั้นต่างจากเธอในวันนั้นจนแทบจะเรียกได้ว่าไม่ใช่ผู้หญิงคนเดียวกัน

เธอในรูปถ่ายปล่อยผมยาวสลวย โบหน้ารูปไข่ไม่มีแว่นตา อันใหญ่ยักษ์เป็นเครื่องประดับ ทรงกลดจึงเห็นประกายระยิบระยับ ทอแสงอยู่ในดวงตากกลมโตของเธอ ยามที่เธอแยมริมฝีปากออกยิ้มกว้าง เขาเห็นฟันขาวราวไข่มุกเรียงเป็นระเบียบ ทำทางของเด็กสาวในรูปสำเร็จสดใสมีความสุขเสียเหลือเกิน แต่...ผู้หญิงคนที่เขาสนใจนั้นรวบผมยาวๆ เป็นมวยเอาไว้บริเวณท้ายทอย ทำให้เธอดูแก่กว่าวัยขึ้นมาราวสิบปี แวนกรอบดำอันใหญ่ที่สวมแม้จะน่ารักสำหรับเขา แต่สำหรับคนอื่นๆ คงคิดว่าเซยสะบัด และไม่เข้ากับใบหน้าเธอที่สุด แล้วยังชุดเซยลากได้ สไตส์คุณป้านั่นอีกล่ะ แบบนี้ใครจะเชื่อว่าผู้หญิงน่ารักในรูปเป็นคนคนเดียวกับคุณป้าในแผนกบัญชี

ทำไมเธอต้องทำเช่นนั้น ทำไมต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง แต่คิดจะทำอะไร คิดอยู่ไม่นานหรือทรงกลดก็ได้คำตอบที่เป็นที่ถูกใจเขา

เอ...จะเป็นไปได้ไหมว่าเต่าคิดจะดองกับสิ่งไหน...คิดเองทรงกลด ก็ยิ้มออกมาเอง

‘บริษัทเรามีहनอนแบบนี้ทำไมคุณยังยิ้มได้อีก หรือเห็นว่ามันไม่สำคัญ’

เมื่ออรรถนพเริ่มจะตั้งกัณฑ์เทศน์ครั้งใหม่เพื่อสั่งสอนเขา ทรงกลดก็รีบยกมือห้าม ตอนนั้นเขาไม่ใช่เด็กอายุ 13 ปี แต่เป็นผู้ใหญ่ที่อายุปาเข้าไป 30 ปีแล้ว ดังนั้นเขามีสมองพอที่จะคิดเองได้ ไม่จำเป็นต้องชี้ทางให้เขาตลอดก็ได้

‘ฉันไม่ได้เห็นว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญ ที่จริงแล้ว...เรื่องนี้มันสำคัญสำคัญมากด้วย เออ...เต่าศิลาเนี่ยเป็นยังไงอาอัน ร้ายกาจมากแค่ไหน’

สารานุกรมประจำกายของทรงกลดขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนร่ายยาวออกมาตามเคย ‘เต่าศิลาเป็นกลุ่มที่ค่อนข้างลึกลับ ไม่ค่อยติดต่อหรือคบหากับใคร พวกนี้ถือตัวว่าเก่ง ฉลาด เลยมองกลุ่มอื่นๆ ว่าเป็นพวกก๊วยข้างถนนไม่ควรคบค้า คนกลุ่มเต่าส่วนมากจะเป็นหมอยา ไม่ก็นักบัญชี’

‘ดูไม่เลวนี่’

เมื่อเห็นคุณชายที่ดูแลกันมาตั้งแต่ยังเล็กยิ้มอย่างพอใจ อรรถนพซึ่งยืนฟังผนังอยู่ไม่ไกลจากโต๊ะทำงานของนายก็ดันตัวออกจากจุดที่ฟังอยู่ เขาเดินช้าๆ รวบรวมสิ่งต่างๆ เข้าหาเหยื่อเพื่อมาบอกนายว่า ‘ครับไม่เลว แต่ก็ไม่ได้ เพราะผมลืมนบอกคุณที่ไปว่า พวกเต่าอาจนิยมอยู่อย่างสงบในกระดองของมันก็จริง ทว่าถ้ามันมีเรื่องกับใคร พวกที่หาเรื่องกับเต่ามักจะหายตัวไปเสมอ ชาวว่าเต่านิยมส่งพวกศัตรูไปนอนเล่นอยู่ใต้ทะเล’

คิ้วหนาของทรงกลดเลิกขึ้น

‘13 กลุ่มในเขาวราช ไม่มีกลุ่มไหนดี แต่ความเลวของแต่ละกลุ่มก็แตกต่างกัน ถ้าจะให้ผมวัด เต่าศิลาอาจจะเลวน้อย ติดอันดับหนึ่งใน

สามรั้งทำยกกลุ่มอื่น แต่...ก็ยังไม่น่าคบ'

‘แล้วเขี้ยวสิงห์ละอาอัน ถ้าจัดระดับความเลวกัน เขี้ยวสิงห์จะ
อยู่ในระดับไหน’

นานๆ ที่อรรถนพจึงจะได้ยินทรงกลดพูดถึงกลุ่มของพ่อตน
ดวงตาวาววีแบบคนไทยเชื้อสายจีนโดยมากจับจ้องไปยังเจ้านายที่นั่ง
เอนหลังอยู่บนเก้าอี้ทำงานสีดำตัวใหญ่ สีหน้าของนายดูเรียบเฉยคล้าย
หลุดปากถามไปอย่างนั้น ทว่าอรรถนพแน่ใจ ไม่มีอะไรที่ทรงกลดเปลือ
หลุดปากออกมาโดยไม่หวังผลหรอก

นี่นายคงอยากรู้เรื่องของพ่อบ้างสินะ

‘ถ้าเราบอกกับทุกคนว่าเราเป็นเพียงแค่อันดับสอง ก็คงไม่มีใคร
กล้ายกตนเป็นที่หนึ่งเหนือเราครับ!’

ทรงกลดหัวเราะทันทีที่ได้ฟังคำตอบ ‘ถ้าอย่างนั้นไม่ใช่เราหรอก
ที่ต้องกลัวเต่า ผู้หาญจะสู้สิงห์ต่างหากที่ควรต้องระวังเรา’

**เพราะสิงห์หนุ่มมั่นใจอย่างนั้น แม่เต่าสาวจึงถูกเรียกจาก
แผนกบัญชีให้ขึ้นมาเป็นเลขานุการหน้าห้องของเขา**

อรรถนพไม่เห็นด้วยอย่างที่สุด ทว่าบ่นายจะตั้งขึ้นมาก็ไม่ฟังใคร
ทั้งนั้น ดังนั้นสิ่งที่บอติการัดชั้นยอดพอจะทำได้ก็คือ จับตามองสพาย
แต่อย่างงไม่ให้เกิดลาตสายตา

ทรงกลดรู้ดีว่าอรรถนพพยายามจับผิดเต่าน้อยของเขา แต่เขาเอง
ก็เชื่อว่าจะพยายามน้อยกว่าอรรถนพ

ด้วยความอยากรู้ว่าเธอถูกส่งมาให้เขาหรือไม่ ทรงกลดจึงสร้าง
สถานการณ์ต่างๆ นานาขึ้นมาเพื่อพิสูจน์ แก่ล้งหลับลึกเพื่อให้เธอ
ลวนลาม...แผนนี้ลึกลับเลวอย่างสิ้นเชิง เธอไม่สนใจเขาเลย ไม่แม้แต่จะเอา
เสื้อนอกมาห่มให้ เขาต้องนอนหนาวอยู่ตั้งเป็นชั่วโมงจนต้องล้มเลิกแผน
แผนต่อมาแก่ล้งเมาแล้วเลื้อย ในเมื่อเธอไม่ยอมลวนลามเขา

ไม่ยอมข้ามสะพานที่เขาทอดให้ เขานี้แหละจะเป็นคนป็นหน้าต่าง
เข้าหาเธอเอง

ตอนแรกเขาก็คิดว่ามันเข้าท่า เหมาะจะใช้กับผู้หญิงช้อาย แต่
เอาเข้าจริงมันกลับเป็นแผนทุเรศที่สุด และเจ็บตัวที่สุด เพราะทันทีที่
เขาเริ่มเลื้อย แม่เต่าสาวก็จับมือเขาบิดจนต้องร้องโวย ก่อนตีเข้าเข้า
บริเวณชายโครงจนเขาเจ็บไปเป็นอาทิตย์

ความจริง...หากเขาไม่มุงมันกับการเลื้อยมากจนเกินไปหน่อย
เขาน่าจะรับรู้ได้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าจิรัศยามีฝีมือไม่เบาเลย
ทีเดียว และความโกรธของเธอก็รุนแรงร้ายกาจผิดกับท่าทางเรียบเฉย
เพราะหลังจากคืนนั้น เธอจะถอยห่างจากเขาหนึ่งช่วงแขนเสมอ แม้ว่า
เขาจะสะดุดเธอก็ไม่ยื่นมือมาช่วย เซ...เธอก็ปล่อยให้เขาล้ม

โอ...เดินแผนผิดครั้งเดียว ผลักเธอถอยห่างจากเขาไปจนไกลลิบ
สมองอันชาญฉลาดเร่งหาวิธีง้อ และวิธีเด็ดสุดเท่าที่เขาพอคิดได้
ก็คือ พาเธอไปแนะนำให้รู้จักกับแม่ เปิดตัวเธอเสียเลย

‘แฟนผมครับแม่’ ทันทีที่เขาแนะนำเธอออกไปแบบนั้น ผู้หญิง
สองวัยก็แสดงอาการเกือบจะเหมือนกันออกมา ทั้งคู่ต่างจ้องมองเขา
เป็นตาเดียว ผิดแต่ว่า...ดวงตาใต้แว่นกรอบดำคู้้นั้นเบิกกว้างกว่าของ
แม่ก็เท่านั้น

‘ดิฉัน...ดิฉัน...เป็นเลขชาฯ คนใหม่ของคุณทรงกลดต่างหากละคะ’
อาการตะกุกตะกักของแม่เต่าตัวจ้อยอยู่ในสายตาของทรงกลดตลอด
เขาพยายามมองหาความกระดากอายปนภูมิใจนิดๆ บนใบหน้าเธอทว่า
ไม่พบ สิ่งที่อยู่ในแวตาคือแต่ความไม่พอใจเท่านั้น

เอ...เธอไม่ได้ชอบเขาหรอกหรือ

ทรงกลดประหลาดใจอย่างที่สุดเมื่อค้นพบความจริงโดยบังเอิญ
ความจริงนั้นสนใจเขาอย่างมาก จนทำให้เขาเผลอแก้งใช้เธอทำงาน
หนัก ก่อจนเธอให้หัวเสียเล่นดังที่เธอทำให้เขาอารมณ์เสีย บางครั้ง

ก็หนักข้อถึงขั้นล้อเลียน เปรียบเทียบหน้าตาของเธอกับผู้หญิงที่ตามติดเขา หวังเพียงอยากให้เธอรู้สึกบ้างว่าคนหน้าตาแบบเธอ การมีคนรักที่หล่อเหลาเช่นเขานั้นถือว่าเป็นโชคดียิ่งแล้ว

แต่ยิ่งแกล้ง เขากลับได้พบความจริงอีกอย่างของผู้หญิงคนนี้ แม่เต่าน้อยของเขาถือ อดทน และเก็บความรู้สึกได้ดีมาก เวลาเธอไม่พอใจ ความไม่พอใจนั้นอาจฉายออกมาทางแวตบบ้าง ทว่ากิริยาเธอยังคงนิ่งเฉย คำพูดเธอยังคงเรียบร้อย ให้เกียรติเขาที่เป็นเจ้านายแสนเง่าเงาของเธออยู่ตลอดเวลา

ไอ้...พระเจ้าส่งผู้หญิงน่ารักสมบูรณ์แบบมาให้เขา แต่ทำไมเคียดเคืองถึงได้ทำหน้าที่บกพร่อง ยิ่งศรัทธานี้ใส่เขาแล้วทำไมไม่ยิงศรัทธานี้ด้วย!

พิษรักแทรกซึมเข้าร่างกายของทรงกลดวันละนิดๆ ขนาดอรรณพยังรับรู้ถึงความรู้สึกของเขาแล้วพยายามห้ามปราม แต่ยายเต่าโง่กลับไม่รู้จะอะไรเลย ทั้งที่เขาก็เปิดเผยความรู้สึกออกมาขนาดนี้แล้ว

ดวงตาที่มีความโมโหเจืออยู่ในดั่งๆ เหลือบมองผู้หญิงโง่ซึ่งนอนกอดตนเองนั่งอยู่ข้างกายเขา จะทำอย่างไรดีหนอเจ้าหล่อนจึงจะรู้เสียที่ว่าตัวเธอนั้นเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุดในประเทศไทย ปล้าเลยดีไหม!

เขากางแขนออก นึกอยากตะปบเต่าน้อย ลอกกระดองให้ล่อนจ้อน แล้วห่ม่าลงห้องอย่างที่ได้คิดจะทำมาตลอดสองปี แต่...ก็ได้แต่คิด พระเอกที่ไหนปลุกปล้ำข่มขืนนางเอกกัน มันไม่น่าชื่นชมเลยสักนิด

อดกลั้นความรู้สึกเอาไว้ได้แล้ว หนุมตาคมที่มองคนกำลังหลับพริ้มอย่างมันเขี้ยวก็ถอนหายใจ ขยับออกมาให้ห่างเธอนิด เพราะเกรงว่าหากอยู่ใกล้เธอต่อไป เขาอาจข่มความรู้สึกเอาไว้ไม่ได้ สมอซึ่งคิดแต่เรื่องมีสาระ...ทว่าเป็นสาระที่เติกอายุต่ำกว่า 18 ปีไม่ควรรับรู้รับไล่สาระหื่นๆ แบบนั้นออกไปจากสมอง แล้วคิดแต่เรื่องมีประโยชน์แทน

ความเจ็บของหมู่บ้านร้างทำให้เขาได้คิดอะไรหลายอย่าง เรื่องที่แน่ชัดแบบไม่ต้องคาดเดาเลยก็คือ มีคนคิดร้ายกับเขาจริงดังที่อรรถนพหวาดกลัวมาตลอด ทว่า...แต่ศิลากลับไม่ใช่ผู้อยู่เบื้องหลัง ตรองดูแล้วแต่ศิลาคงจะถูกจับมาเป็นแพะ ช่วยพอกๆ กับเขา แล้วใครกันล่ะที่วางแผนทำการใหญ่เช่นนี้

พอคิดมาถึงตรงนี้ ประโยคที่สองใจร้ายพูดก็คล้ายจะแว่วเข้ามาหู ‘ตอนนี้เสียออกไปล่าเหยื่ออีกราย’ ใคร...พ่อหรือ!

เขาก็ดพินแน่น รู้สึกทุเรศตัวเองเหลือเกินที่ยังเป็นห่วงคนซึ่งไม่เคยคิดถึงเขาเลย แถมยังเป็นต้นเหตุให้เขาต้องมาตกระกำลำบากแบบนี้อีก

แต่...หัวใจคนมันไม่ได้แล้งน้ำใจเหมือนกันทุกคน ดังนั้นแม้ว่าเขาจะไม่เคยได้รับความรักจากผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อ แต่เขาก็ยัง...รักพ่ออยู่ดี